

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 024062 20 Kžk
Sarajevo, 22.02.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Pavlović Slavka kao predsjednika vijeća, Dodik mr Božidarke i Idrizović Sedina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.K., zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, po optužnici Kantonalnog tužiteljstva kantona Sarajevo broj: T09 0 KT 0087948 15 od 04.09.2015. godine, nakon pretresa održanog dana 16.02.2022. godine u prisustvu federalne tužiteljice Pećanac Jasne, optuženog M.K. i njegovog branitelja, advokata Nakić Alena, donio je i dana 22.02.2022. godine javno objavio:

P R E S U D U

OPTUŽENI:

M.K., sin H. i majke Š. rođene M., rođen godine u S., gdje je i nastanjen u ulici, student Ekonomskog fakulteta, zaposlen, vlasnik pekare, Bošnjak, državljanin BiH, oženjen, otac jednog mldb. djeteta, ranije neosuđivan, JMBG, nalazio se u pritvoru od 10.06.2015. godine do 20.04.2017. godine i od 04.05.2017. godine do 19.04.2018. godine, sada na slobodi

K R I V I J E

što je:

Dana 09.06.2015. godine oko 23,50 sati, u S., općina C. krećući se kolovozom ulice ... iz pravca ... prema ..., upravljajući putničkim motornim vozilom marke Peugeot tip ..., registarskog broja ..., vlasništvo M.Š., nedozvoljenom brzinom od 96,1 km/h na mjestu gdje je propisana brzina kretanja 60 km/h, ne pridržavajući se saobraćajnih propisa, postupio suprotno odredbi člana 44. stav 1. i suprotno odredbi člana 50. stav 1. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH, propuštajući da se povećanom oprežnošću koja odgovara uslovima saobraćaja na raskrsnici približi raskrsnici, svjestan da upravljajući vozilom takvom brzinom i zbog nepridržavanja saobraćajnih propisa može nastupiti zabranjena posljedica i da može dovesti u opasnost život ljudi i imovinu, ali olako držeći da to toga neće doći, usljed čega je, zbog zanošenja vozila sa lijeve strane na desnu stranu, udario u desni ivičnjak kolovoza usljed čega je došlo do iskakanja vozila

na trotoar i naleta lijevom stranom vozila na pješake O.J. i J.E.R. kojom prilikom je O.J. zadobila teške tjelesne povrede u vidu mnogostrukih povreda glave, grudnog koša i trbuha i to: krvarenje ispod tvrdih i mekih moždanih ovojnica, nagnječina mozga i krv u moždanim komorama, nagnječine pluća, obostrani serijski prelomi rebara, razdori jetre i slezene i nagnječine lijevog bubrega, te razderno-nagnječna rana desno tjemenosljepočno-potiljačno, nagnječine kože lijeve strane čela, gornjeg kapka lijevog oka i lijevog jagodičnog predjela, tačkasti krvni podljevi veznica desnog oka i kompletne desne strane čela, lica, brade i dijela vrata; nagnječine kože kompletne lijeve bočne strane grudnog koša i trbuha, oguljotine kože prednje lijeve strane trbuha, nagnječine kože desne bočne strane trbuha, oguljotine kože stražnje desne strane grudnog koša, nagnječina kože stražne lijeve strane grudnog koša, krvni podljevi kože lijevog slabinskog predjela, nagnječine kože na prelazu slabinskog predjela i lijevog debelog mesa, oguljotine kože desnog lakta, nagnječine i oguljotine kože gornje polovine vanjske bočne strane lijeve natkoljenice, oguljotine i krvni podljevi kože u gornjoj polovini vanjske bočne strane desne natkoljenice, oguljotine kože desnog koljena i prstiju desnog stopala; prelom kostiju krova i osnove lobanje, prelom desne ključne kosti, obostrani serijski prelomi rebara; desno I-X a lijevo I-V i VII, prijelom lijeve stidne kosti karlice, krv u oba srednja uha, u grudini i trbušnoj šupljini, od kojih povreda je nastupila smrt na licu mjesta, dok je J.E.R. zadobio teške tjelesne povrede u vidu prijeloma 7. i 8. rebra sa lijeve strane sa prisutnosti zraka u lijevom prsištu.

dakle, kao učesnik u saobraćaju na putevima ne pridržavajući se saobraćajnih propisa, iz nehata ugrozio javni promet dovodeći u opasnost život ljudi, uslijed čega je prouzrokovana smrt jedne osobe i teška tjelesna povreda druge osobe,

čime je počinio krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 4. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine

pa ga sud na osnovu naprijed navedenih zakonskih propisa i uz primjenu čl. 42, 43. i 49. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine

O S U D U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (ČETIRI) GODINE i 6 (ŠEST) MJESECI

Na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, optuženom se u izrečenu kaznu zatvora računava vrijeme provedeno u pritvoru od 10.06.2015. godine do 20.04.2017. godine i od 04.05.2017. godine do 19.04.2018. godine.

Na osnovu odredbe člana 77. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine optuženom se izriče sigurnosna mjera zabrane upravljanja prijevoznim sredstvima kategorije "B" u trajanju od 3 (tri) godine računajući od pravomoćnosti presude, s tim što se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne računa u vrijeme trajanja ove mjere.

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi se obavezuje na plaćanje troškova krivičnog postupka o čemu će se u smislu člana 200. stav 2. istog zakona, donijeti posebno rješenje.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećena porodica O.J. se sa imovinskopравnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva kantona Sarajevo broj: T09 0 KT 0087948 15 od 04.09.2015. godine, koja je potvrđena istog dana, optuženom M.K. u je stavljeno na teret da je učinio krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), na način kako je to opisano u dispozitivu te optužnice.

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 K od 01.12.2016. godine, oglašen je krivim optuženi M.K. za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, u koju mu je, temeljem odredbe člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru počev od 10.06.2015. godine pa do stupanja na izdržavanje kazne. Istom presudom, a na temelju člana 77. KZ FBiH, optuženom je izrečena i mjera sigurnosti zabrane upravljanja svim vrstama motornih vozila u trajanju od 3 (tri) godine, računajući od pravomoćnosti presude, s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja te mjere. Dalje je, na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi oslobođen obaveze da nadoknadi troškove krivičnog postupka, a na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećene porodice O.J. i J.E.R., su sa imovinskopравnim zahtjevom upućene na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 09 0 K 024062 17 Kž 13 od 20.04.2017. godine, djelimično su uvažene žalbe kantonalne tužiteljice u Sarajevu i branitelja optuženog M.K., pa je presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 K od 01.12.2016. godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 17 K 2 od 22.11.2018. godine, optuženi M.K. oglašen je krivim za krivično djelo Teška djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 4. u vezi sa članom 332. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina, u koju mu je, temeljem odredbe člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru od 10.06.2015. godine do 19.04.2018. godine. Istom presudom, a na temelju člana 77. KZ FBiH, optuženom je izrečena i mjera sigurnosti zabrane upravljanja svim vrstama motornih vozila u trajanju od 3 (tri) godine, računajući od pravomoćnosti presude, s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u

vrijeme trajanja te mjere. Dalje je, na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi oslobođen obaveze da nadoknadi troškove krivičnog postupka, a na osnovu člana 212. stav 3. ZKP F BiH, oštećena porodica O.J. i oštećeni J.E.R. su sa imovinskopравnim zahtjevom upućene na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 09 0 K 024062 19 Kž 27 od 22.07.2020. godine, djelimično je uvažena žalba branitelja optuženog M.K., pa je presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 17 K 2 od 22.11.2018. godine ukinuta i određeno je održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine.

Na pretresu održanom pred ovim sudom, na osnovu člana 332. stav 2. ZKP FBiH, preuzeti su dokazi izvedeni tokom prvostepenog postupka, pa su kao dokazi optužbe pročitani iskazi svjedoka: Č.O. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 8.12.2016. godine i od 12.10.2017. godine; Š.Z. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 4.1.2016. godine i od 20.10.2017. godine; K.DŽ. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 15.3.2016. godine i od 20.10.2017. godine; O.D. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 02.02.2016. godine i od 12.10.2017. godine, te J.E.R. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 02.02.2016. godine i od 13.04.2018. godine; potom su pročitani iskazi vještaka i to: iskazi vještaka za sudsku medicinu dr. Žujo Hamze sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 15.3.2016. godine i od 16.11.2017. godine, iskazi vještaka za sudsku medicinu dr. Sarajlić Nermina sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 29.3.2016. godine i od 16.11.2017. godine, iskazi vještaka saobraćajne struke Kovačević Ševala sa glavnih pretresa pred prvostupanjskim sudom od 24.02.2016. i od 11.12.2017. godine, te iskazi vještaka mašinske struke Čučić Zlatana sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 12.4.2016. godine i od 18.01.2018. godine, kao i materijalni dokazi: Zapisnik o uviđaju MUP Kantona Sarajevo, UP, Sektor uniformisane policije, od 10.06.2015. godine; Izvještaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, MUP Kantona Sarajevo, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za kriminalističku tehniku, forenziku i KDZ broj: K.U. 1483/15 od 10.06.2015. godine; Crtež lica mjesta, MUP Kantona Sarajevo, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za kriminalističku tehniku, forenziku i KDZ broj: K.U. 1483/15 od 10.06.2015. godine; Fotodokumentacija lica mjesta saobraćajne nezgode broj K.U. 1483/15 od 10.06.2015. godine; Procjena ispravnosti motornog vozila Peugeot, tip ..., model ... i porijekla oštećenja na vozilu nastalih u nezgodi u kojoj je vozilo učestvovalo, od strane stalnog sudskog vještaka Čučić Zlatana, dipl. ing. mašinstva od 15.06.2015. godine; Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, dipl. ing. Kovačević Ševala od 10.08.2015. godine; Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka medicinske struke dr. Hamza Žuje od 21.07.2015. godine, te medicinska dokumentacija na osnovu koje je nalaz sačinjen od 10.06.2015. godine; Obdukcioni zapisnik broj: 070/2015 od 11.06.2015. godine za O.J.; Alko test traka na ime M.K. od 10.06.2015. godine; Nalaz JU "Zavod za bolesti ovisnosti Kantona Sarajevo" na ime M.K., broj protokola: PNA 3223/15 od 10.06.2015. godine; Nalaz JU "Zavoda za alkoholizam i druge toksikomanije Kantona Sarajevo", broj protokola 3223/15 od 10.06.2015. godine na ime M.K.; Nalaz vještačenja alkohola, JU Zavoda za zdravstvenu zaštitu zaposlenika MUP-a Kantona Sarajevo broj: 03-07 509/1 od 11.06.2015. godine na ime M.K.; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, Jedinica za saobraćaj, broj: 21/15 od 22.06.2015.

godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo broj: 02/1-3-1-04-31-256/15 od 22.06.2015. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, Jedinica za saobraćaj, Odsjek za saobraćajne istrage Sarajevo broj: 22/15 od 22.06.2015. godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 02/1-3-1-04-31-254/15 od 22.06.2015. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 20/15 od 19.06.2015. godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 02/1-3-1-04-31-256/15 od 19.06.2015. godine; Izvod iz kaznene i operativne evidencije na ime M.K. i izvod iz prekršajne evidencije MUP Kantona Sarajevo od 10.06.2014. godine na ime M.K.; Naredba Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo za vještačenje vještaku mehaničke struke Čučić Zlatanu od 11.06.2015. godine uz dostavnicu; Naredba za vještačenje vještaku saobraćajne struke Kovačević Ševalu od 11.06.2015. godine uz dostavnicu; fotokopija saobraćajne dozvole na ime M.Š. za putničko vozilo Peugeot; fotokopija vozačke dozvole na ime M.K.; fotokopija lične karte na ime O.J. i fotokopija pasoša na ime J.E.R., dok su kao dokazi odbrane na isti način preuzeti: iskazi optuženog M.K. sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 17.5.2016. godine i od 26.04.2018. godine, iskazi vještaka neuropsihijatra dr. Kučukalić Abdulaha sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 02.11.2016. godine i od 24.5.2018. godine, te nalazi i mišljenja ovog vještaka od 25.10.2016. godine i od 14.05.2018. godine, iskazi vještaka saobraćajne struke Ćorić Ante sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 11.10.2016. godine i 06.07.2018. godine, te nalazi i mišljenja vještaka dr. Ćorić Ante od 22.09.2016. godine i od 18.06.2018. godine, Naredba Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo za vještačenje vještaku mehaničke struke Čučić Zlatanu izdata 11.06.2015. godine, sa dostavnicom o ličnom dostavljanju, potpisom i datumom 15.06.2015. godine, kao i Naredba za vještačenje vještaku saobraćajne struke Kovačević Ševalu od 11.06.2015. godine uz dostavnicu. Odbrana je u toku glavnog pretresa pred prvostepenim sudom odustala od izvođenja dokaza po vještaku mašinske struke Adilović Hasibu, a na isti način se odbrana izjasnila i na pretresu pred ovim sudom.

Sud nije preuzeo Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog M.K. Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo broj: 87948/15 od 11.06.2015. godine, jer je utvrđeno da taj iskaz nije predočavan optuženom prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom (ni u toku direktnog, niti u toku unakrsnog ispitivanja), pa kako se dakle radi o dokazu koji na glavnom pretresu nije ni izveden, onda ga ni ovaj sud nije mogao preuzeti u smislu člana 332. stav 2. ZKP FBiH.

Nakon toga, branitelj optuženog je stavio prigovore zakonitosti dokaza, osporavajući prije svega zakonitost provedene obdukcije mrtvog tijela oštećene O.J., pri čemu je ukazao da obdukcija nije vršena od strane specijalizirane ustanove, nego od vještaka liječnika sudske medicine tj. na osnovu odredbe člana 118. stav 2. ZKP FBiH kojom je propisano da kad se vještačenje ne vrši u specijaliziranoj medicinskoj ustanovi, pregled i obdukciju leša vrši liječnik specijalista sudske medicine, te da tim vještačenjem upravlja tužitelj, o čemu vodi zapisnik, a da je sastavni dio tog zapisnika koji vodi tužitelj nalaz i mišljenje vještaka, dok u konkretnom slučaju tako nije postupljeno, jer obdukciji nije bio prisutan, niti je njome rukovodio tužitelj, niti je tužitelj vodio i potpisao zapisnik, nego je on potpisan isključivo i samo od strane vještaka prof. dr. Sarajlić Nermina.

U vezi navedenog, federalna tužiteljica se izjasnila da ovaj prigovor smatra neosnovanim, budući da je obdukcija provedena u specijaliziranoj medicinskoj ustanovi, te je u spis suda uložila naredbu za obdukciju Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.06.2015. godine iz koje u tački 2. proizilazi da se vještačenje povjerava Specijaliziranoj medicinskoj ustanovi, Institutu za sudsku medicinu Sarajevo, a za vještaka se određuje dežurni sudski vještak medicinske struke.

Branitelj se u odnosu na ovaj dokaz izjasnio da ustanova pod nazivom Institut za sudsku medicinu Sarajevo ne postoji u Federaciji Bosne i Hercegovine, zatim da se u naredbi navodi da se vještačenje povjerava dr. Sarajlić Nerminu, ali da, ako se vještačenje povjerava specijaliziranoj medicinskoj ustanovi, onda ta ustanova određuje ko će biti vještak, te da je vještačenje plaćeno dr. Sarajlić Nerminu, a ne ustanovi. S tim u vezi je kao dokaz u spis uložio dopis Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 22.11.2021. godine u čijem je prilogu rješenje tog tužiteljstva o naknadi troškova vještaku broj T09 0 KT 0087948 15 od 03.09.2015. godine, a iz kojeg proizilazi da je stalnom sudskom vještaku dr. Sarajlić Nerminu, za izvršenu obdukciju mrtvog tijela oštećene O.J., isplaćen iznos od 250,00 KM, kao i troškovnik podnesen od strane vještaka dr. Sarajlić Nermina. Branitelj je dodao i to da je dopisom Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo od 27.10.2021. godine, prvo bio obaviješten da se u spisu ne nalazi podatak o tome kome je izvršena isplata troškova obdukcije, pa je i taj dopis uložio u sudski spis. Slijedom toga smatra da je pomenuta naredba za obdukciju nezakonita, jer se radi „o jednom procesnom fingiranju i izbjegavanju procesnih uslova iz člana 118. stav 2. da tužitelj rukovodi obdukcijom“.

Ovaj sud je od federalne tužiteljice zatražio da dostavi podatak o tome kome je uručena naredba za obdukciju Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.06.2015. godine, pa je federalna tužiteljica u sudski spis uložila primjerak ove naredbe na kojoj je u rukopisu naznačeno „faxirano ... – ...“ i u čijem je prilogu izvještaj o slanju putem fax-a na broj dana 10.06.2015. godine u 15:48 sati, objašnjavajući da se radi o dostavljanju putem fax-a Medicinskog fakulteta u Sarajevu, kao specijalizirane medicinske ustanove koja u svom sastavu ima Institut za forenzičku medicinu i forenzičku toksikologiju, kao i Katedru za sudsku forenzičku medicinu.

U vezi navedenog, branitelj optuženog je prigovorio da Medicinski fakultet Univerziteta u Sarajevu nije ustanova koja je specijalizirana za vršenje vještačenja, pogotovo ne za ovu vrstu vještačenja, zbog toga što je u proteklom periodu Kantonalna skupština Kantona Sarajevo u vrijeme prvih letalnih ishoda infekcije COVID 19, a obzirom da pomenuti Medicinski fakultet nije htio da obavlja obdukcije ljudi koji su preminuli posljedicom COVID 19, konstatala da Institut za sudsku medicinu nije institucija ni ustanova koja je osnovana u skladu sa kantonalnim propisima.

Razmatrajući navedene prigovore i s tim u vezi dostavljene dokaze, ovaj sud je odbio prigovor branitelja optuženog na zakonitost obdukcije oštećene O.J. kršenjem odredbe člana 118. stav 2. ZKP FBiH, odnosno, prigovor zakonitosti naredbe za obdukciju Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.06.2015. godine.

Po ocjeni ovog suda, obdukcija je u konkretnom slučaju provedena temeljem odredbe člana 118. stav 1. ZKP FBiH, odnosno, u specijaliziranoj medicinskoj ustanovi, zbog čega

nema kršenja odredbe člana 118. stav 2. ZKP FBiH. Okolnost da je u tački II pomenute naredbe za vještačenje navedeno da se ona povjerava Specijaliziranoj medicinskoj ustanovi – Institutu za sudsku medicinu, a da ustanova pod tim nazivom ne postoji u FBiH, ne dovodi u pitanje činjenicu da je predmetna naredba dostavljena Medicinskom fakultetu Sarajevo, pa se i po ocjeni ovog suda radi o specijaliziranoj ustanovi. Nasuprot tvrdnji branitelja, naredbom nije unaprijed određeno koji vještak će izvršiti obdukciju, nego je navedeno da će to učiniti dežurni vještak (kako je to i propisano odredbom člana 110. stav 2. ZKP FBiH), pa okolnost da je obdukciju izvršio dr. Nermin Sarajlić, o čemu je pod svojim imenom sačinio nalaz, te kojem je isplaćena naknada za vještačenje, sama po sebi ne znači da je obdukcija izvršena temeljem odredbe člana 118. stav 2. ZKP FBiH, kako to tvrdi odbrana, niti je s tim u vezi relevantno to što Medicinski fakultet u Sarajevu nije, kako branitelj navodi „htio da obavlja obdukcije ljudi koji su preminuli posljedicom COVID 19“. Osim toga, insistiranje odbrane na omašci u naredbi za obdukciju u smislu navođenja da se ona povjerava Institutu za sudsku medicinu (jer ta ustanova ne postoji u FBiH), kao i na okolnosti da je vještak dr. Nermin Sarajlić nalaz i mišljenje sačinio pod svojim imenom, te da je njemu isplaćena naknada za vještačenje, ne može predstavljati osnov za izvođenje zaključka o nezakonitosti te naredbe, a slijedom toga, i provedene obdukcije, jer da bi se dokaz smatrao nezakonitim u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH, potrebno je da su pri njegovom pribavljanju učinjeni takvi propusti koji su od bitnog utjecaja na prava i slobode učesnika krivičnog postupka ili na osnovna načela tog postupka, a propuste takvog značaja, ovaj sud u konkretnoj procesnoj situaciji nije našao.

Branitelj optuženog je također prigovorio zakonitosti izuzetih video snimaka sa nadzornih kamera postavljenih na zgrade Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke, ukazujući da se u vezi sa izuzimanjem tih snimaka nije moglo raditi o procesnoj situaciji iz člana 234. ZKP FBiH, kada se ti snimci izuzimaju bez naredbe, nego da se radi o procesnoj situaciji iz člana 65. stav 2. ZKP FBiH, odnosno, da su predmetni video snimci mogli biti izuzeti samo na osnovu provedenog pretresa jer: „izuzimanje svakog snimka sa svakog video nadzora podrazumijeva da stručna osoba dođe, obilježi vremenski period posebnim softverom, korištenjem posebnog hardvera i da onda u taj period sa tog snimka koji je materijaliziran u obliku elektroničkog zapisa na hard disku....prenese na optički nosač podataka odnosno CD, ali ta radnja kojom vi ulazite na video nadzor podrazumijeva njegovo pretresanje za taj period i za to vam treba naredba da uđete u taj sistem“. Federalna tužiteljica je s tim u vezi odgovorila da se u konkretnom slučaju nije moglo raditi o pretresu u smislu člana 65. stav 2. ZKP FBiH, nego da se radilo o izuzimanju predmeta na osnovu odredbe člana 79. ZKP FBiH temeljem naredbe suda, slijedom čega se na osnovu člana 5. istog člana izdaju potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, pa je u spis suda uložila: Naredbu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 4 od 17.06.2015. godine, Naredbu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 3 od 17.06.2015. godine i Naredbu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 2 od 17.06.2015. godine (koje se odnose na izuzimanje video zapisa sa nadzornih kamera postavljenih na zgrade Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke), nakon čega je branitelj prigovorio na zakonitost tih naredbi, budući da se u istima govori o izuzimanju dijela video zapisa, ali nije uopće naznačeno gdje se nalaze ti objekti (na kojima su postavljene nadzorne kamere), na koji period se odnose ti video zapisi i na koje vrijeme, jer da bi se znalo šta se oduzima, trebalo je u naredbi biti tačno naznačeno na koji datum i na koji vremenski period se odnose ti video snimci.

Kako bi se razjasnilo pitanje zakonitosti pomenutih dokaza, sud je kao svoj dokaz proveo ispitivanje svjedoka S.S., Č.M. i B.S. (kao osoba koje su potpisale potvrde o privremenom oduzimanju predmeta - video zapisa sa nadzornih kamera postavljenih na zgrade Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke), na pretresu održanom dana 24.11.2021. godine.

Svjedok Č.M. je izjavio da je u inkriminirano vrijeme obavljao poslove stručnog saradnika za unutrašnje osiguranje i protivpožarnu zaštitu zgrade Predsjedništva BiH, te koliko se sjeća da su po nalogu tužiteljstva dati CD sa video zapisom kamera koje su pokrivale dio ulice Taj video nadzor funkcionira tako da se snimci pohranjuju na hard disk i čuvaju se 30 dana, a ono što je traženo po pomenutoj naredbi je „skinuto“ sa hard diska i pohranjeno na CD, koji dio posla su obavili tehničari certificirani za taj posao, njemu su predali CD, a on ga je, koliko se sjeća, predao nekome od pripadnika policije koji su došli sa nalogom. Pojasnio je i to da policija, odnosno, ovlaštene službene osobe nemaju pristup hard disku na kojem se pohranjuju snimci video nadzora, nego da izdvajanje video zapisa isključivo vrše pomenuti tehničari. Na pitanje federalne tužiteljice, nakon što mu je predložen zapisnik o otvaranju predmeta Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.07.2015. godine (koji je uvršten u spis kao dokaz optužbe), potvrdio je da se na istom nalazi njegov potpis, ali se ne sjeća da je dolazio u tužiteljstvo. Na pitanje branitelja optuženog da li mu je predložena naredba za izuzimanje predmeta, svjedok je odgovorio da se to radi preko Službe za zajedničke poslove i onda se preko te službe, tako što signira direktor, dodjeljuje predmet, pa je ovaj konkretni predmet dodijeljen njemu. Nakon toga je branitelj svjedoku predložio naredbu za oduzimanje predmeta Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 4 od 17.06.2015. godine uz pitanje kako se može izdvojiti dio video zapisa sa kamere ako nije naznačeno u naredbi na koji datum i vrijeme se taj zapis odnosi, odnosno, kako tehničari koji rade na tome mogu znati šta treba izdvojiti, na što je svjedok odgovorio da ne zna i da se ne sjeća kako je to bilo u konkretnom slučaju.

Svjedokinja B.S. je uposlenica Hypo Alpe Adria banke i u vrijeme predmetne saobraćajne nezgode u istoj radila kao zamjenica voditelja poslovnice, te se sjeća da je dolazio jedan službenik policije sa zahtjevom da se izuzme video snimak nadzorne kamere banke za određeni datum i vrijeme, a ona je taj zahtjev proslijedila agenciji Securitas koja je bila zadužena za osiguranje banke, budući da službenici banke nisu ovlašteni da „skidaju“ snimke. Nije joj poznato gdje i kako se pohranjuju snimci sa nadzornih kamera jer sav posao s tim u vezi obavlja pomenuta zaštitarska agencija, pa je i u konkretnom slučaju zahtjev proslijedila njima, a nakon što su joj donijeli „disketu“, tj. CD, ona ga je predala policajcu i to je sve što zna. Na pitanje federalne tužiteljice svjedokinji da li se sjeća da je nakon događaja o kojem je svjedočila bila pozvana u tužiteljstvo, ista je odgovorila da se ne sjeća, a potom je federalna tužiteljica kao dokaz u spis priložila zapisnik o otvaranju predmeta Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.07.2015. godine u kojem je konstatirano da svjedokinja B.S. nije bila prisutna otvaranju predmeta (pomenutog CD-a sa video zapisom nadzorne kamere), s tim da je o istom uredno obaviještena. Odbrana nije imala pitanja za ovu svjedokinju.

Svjedok S.S. je naveo da je zaposlenik službe sigurnosti BBI banke, da sistem video nadzora funkcionira tako da se snimci pohranjuju na „memoriju“ i čuvaju se 30 dana, a ako se snimci „skidaju“ po naredbi suda, ta naredba dođe u banku, a potom se proslijedi

ovoj službi koja „skine“ snimak za određeni datum i period na CD. Na pitanje federalne tužiteljice svjedoku da li se sjeća da je nakon događaja o kojem je svjedočio bio pozivan u tužiteljstvo, isti je odgovorio da nije dobio takav poziv jer bi se inače odazvao, a potom je federalna tužiteljica kao dokaz u spis priložila zapisnik o otvaranju predmeta Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 od 10.07.2015. godine u kojem je konstatirano da svjedok S.S. nije bio prisutan otvaranju predmeta (pomenutog CD-a sa video zapisom nadzorne kamere), s tim da je o istom uredno obaviješten. Na pitanje branitelja da li se može izdvojiti dio video zapisa sa kamere ako nije naznačeno u naredbi na koji datum i vrijeme se taj zapis odnosi, svjedok je odgovorio da u takvom slučaju ne mogu ni izdati CD sa snimljenim video zapisom nadzorne kamere. Nakon što mu je od strane suda predložena potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj 20/15 od 19.06.2015. godine, svjedok je potvrdio da se na istoj nalazi njegov potpis i da je u istoj naznačeno da se izuzima jedan CD sa video snimkom nadzornih kamera BBI banke za dan 09.06.2015. godine u periodu od 23,49 do 00,00 sati.

Sud je prihvatio iskaze ovih svjedoka vjerodostojnim jer su isti očigledno iskreno iznijeli svoja saznanja samo o onome šta im je poznato, odnosno, čega se sjećaju u vezi izuzimanja video zapisa sa nadzornih kamera sa naprijed pomenutih objekata, a njihovi iskazi nisu u suprotnosti ni sa materijalnim dokazima koji se odnose na konkretnu radnju dokazivanja. Iz njihovih iskaza nesporno je da su isti potpisali potvrde o privremenom oduzimanju tih predmeta, ali niko od njih nije mogao pojasniti na koji način su izuzeti ti videozapisi za tačno određeni datum i vrijeme, kada oni nisu naznačeni u relevantnim naredbama za oduzimanje predmeta Kantonalnog suda u Sarajevu.

Stoga je ovaj sud kao nezakonite dokaze izvedene u toku prvostepenog krivičnog postupka, na osnovu člana 11. stav 2. ZKP FBiH izdvojio naredbe za oduzimanje predmeta Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 4, 09 0 K 024062 15 Kpp 3 i 09 0 K 024062 15 Kpp 2, sve od 17.06.2015. godine uz prateću dokumentaciju i to: Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, Jedinica za saobraćaj, broj: 21/15 od 22.06.2015. godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo broj: 02/1-3-1-04-31-256/15 od 22.06.2015. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, Jedinica za saobraćaj, Odsjek za saobraćajne istrage Sarajevo broj: 22/15 od 22.06.2015. godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 02/1-3-1-04-31-254/15 od 22.06.2015. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 20/15 od 19.06.2015. godine, u čijem prilogu je Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta MUP Kantona Sarajevo Uprava policije, broj: 02/1-3-1-04-31-256/15 od 19.06.2015. godine, te tri zapisnika o otvaranju privremeno oduzetih predmeta Kantonalnog tužiteljstva Sarajevo, svi pod brojem T09 0 KT 0087948 15 i svi od 10.07.2015. godine (uloženi u spis od strane federalne tužiteljice), kao i dokaze pribavljene temeljem naprijed navedenih naredbi Kantonalnog suda u Sarajevu i to tri DVD-a sa video snimcima nadzornih kamera postavljenih na zgrade Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke; dok su na osnovu člana 11. stav 3. ZKP FBiH, kao nezakoniti izdvojeni i dokazi koji su zasnovani na naprijed navedenim nezakonito pribavljenim dokazima i to: Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, dipl. ing. Kovačević Ševala od 10.08.2015. godine, zatim iskazi ovog vještaka sa glavnih pretresa pred prvosepenim sudom od 24.02.2016. i od 11.12.2017. godine, te

zapisnici sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 12.04.2016. godine, 22.04.2016. godine i 05.03.2018. godine te 15.03.2018. godine, u dijelovima koji se odnose na prezentiranje video zapisa sa nadzornih kamera Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke.

Naime, u ovoj procesnoj situaciji, a kako navedene naredbe za oduzimanje predmeta Kantonalnog suda u Sarajevu ne sadrže potrebnu naznaku predmeta koji se oduzimaju u smislu člana 79. stav 3. ZKP FBiH, jer u njima uopće nije označen ni datum niti vrijeme na koje bi se odnosio dio video zapisa sa nadzornih kamera čije se oduzimanje naređuje, proizilazi sumnja u istovjetnost oduzetih predmeta. Također, ni u potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta broj 21/15 od 22.06.2015. godine (koja se odnosi na video nadzor na zgradi Predsjedništva BiH), i broj 22/15 od 22.06.2015. godine (koja se odnosi na video nadzor na zgradi Hypo Alpe Adria banke), kao ni u pratećim zapisnicima o privremenom oduzimanju tih predmeta, nije naznačeno šta je oduzeto, osim što je navedeno da se oduzima „1 DVD-R“, bez ikakve naznake na koji datum i na koje vrijeme se oduzeti snimak odnosi, iako je odredbom člana 79. stav 8. ZKP FBiH propisano da se oduzeti predmeti moraju opisati ili će se na drugi način osigurati utvrđivanje njihove istovjetnosti. Nadalje, iako je u potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj 20/15 od 19.06.2015. godine (koja se odnosi na video nadzor na zgradi BBI banke) i u pratećem zapisniku o privremenom oduzimanju predmeta navedeno da se oduzima jedan CD sa video snimkom nadzornih kamera BBI banke za dan 09.06.2015. godine u periodu od 23,49 do 00,00 sati, to ne može konvalidirati nevaljanost naredbe Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 024062 15 Kpp 2 od 17.06.2015. godine, jer ista uopće ne sadrži označenje datuma i vremena za koje se traži izuzimanje dijela video zapisa sa nadzornih kamera, pa se onda ne zna ni na osnovu čega su sačinjeni pomenuta potvrda i zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta. Kako u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH sud svoju odluku ne može zasnovati, između ostalog, na dokazima pribavljenim bitnim povredama pomenutog zakona, a kako je po ocjeni ovog suda, na naprijed opisani način bitno povrijeđena odredba člana 79. stav 3. ZKP FBiH, onda je iz spisa, kao nezakonite dokaze, valjalo izdvojiti naprijed citirane naredbe za oduzimanje predmeta Kantonalnog suda u Sarajevu, kao i svu prateću dokumentaciju uz te naredbe, prethodno navedenu, te dokaze pribavljene temeljem takve dokumentacije, odnosno, tri DVD-a sa video snimcima nadzornih kamera postavljenih na zgrade Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke.

Nadalje, sud u smislu člana 11. stav 3. ZKP FBiH, svoju odluku ne može zasnovati niti na dokazima koji su proistekli iz nezakonito pribavljenih dokaza, pa kako su naprijed pomenuti video snimci, kao nezakoniti dokazi, korišteni prilikom izrade Nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, dipl. ing. Kovačević Ševala od 10.08.2015. godine, kao i kroz iskaz vještaka, prilikom usmenog obrazlaganja tog nalaza i mišljenja na glavnim pretresima od 24.02.2016. i od 11.12.2017. godine, te kako su ovi video snimci prezentirani i sudu na glavnim pretresima od 12.04.2016. godine, 22.04.2016. godine, 05.03.2018. godine i 15.03.2018. godine, onda je iz spisa kao nezakonit dokaz valjalo izdvojiti i pomenuti Nalaz i mišljenje vještaka, kao i zapisnike sa navedenih glavnih pretresa u onim dijelovima koji se odnose na iskaz vještaka, te na prezentiranje video zapisa sa nadzornih kamera Predsjedništva BiH, Hypo Alpe Adria banke i BBI banke.

Kako je dakle iz navedenih razloga uvažen prigovor branitelja na zakonitost ovih dokaza, onda ovaj sud nije ni bio u prilici da razmatra njegov prigovor kojim je ukazivao na kršenje odredbe člana 65. stav 2. ZKP FBiH (koja se odnosi na to da pretresanje pokretnih stvari obuhvata i pretresanje kompjuterskih sistema, uređaja za pohranjivanje kompjuterskih i elektronskih podataka, kao i mobilnih telefonskih aparata, pa je po stavu branitelja za takvo pretresanje bila potrebna sudska naredba), jer se u ovakvoj procesnoj situaciji, taj prigovor ukazuje bespredmetnim.

Pored toga, a imajući u vidu da je, između ostalog, iz naprijed navedenih razloga kao nezakonit dokaz iz spisa izdvojen Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, dipl. ing. Kovačević Ševala od 10.08.2015. godine, ovaj sud nije mogao cijeniti niti naredbu za to vještačenje izdatu od Kantonalnog tužiteljstva Kantona Sarajevo broj T09 0 KT 0087948 15 dana 11.06.2015. godine sa dostavnicom i s tim u vezi prigovor zakonitosti dokaza u vezi sa prisustvom vještaka vršenju uviđaja koji je istakao branitelj optuženog, jer je u ovoj procesnoj situaciji ocjena tih dokaza, odnosno prigovora bespredmetna.

Ovaj sud je kao nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH iz spisa izdvojio i video snimak nadzorne kamere sa Higijenskog zavoda, budući da za oduzimanje ovog predmeta ne postoje podaci temeljem kojih bi se utvrdilo na koji način je pribavljen ovaj dokaz, odnosno, da li s tim u vezi postoji kakva naredba suda ili drugi dokazi iz kojih bi se to moglo utvrditi. Prethodno je ovaj sud naložio federalnoj tužiteljici da izvrši potrebne provjere kako bi se utvrdilo na koji je način ovaj dokaz pribavljen, nakon čega je ista obavijestila sud da je jedini dokument koji se odnosi na oduzimanje tog predmeta Službena zabilješka Jedinice za promet Sarajevo broj 02/1-4-05-275/15 od 10.06.2015. godine koju je uložila u spis, a iz koje proizilazi da je sačinjena od strane inspektora Jedinice za saobraćaj, Odsjek video nadzora – H.M., da je isti dana 10.06.2015. godine izvršio pregled video zapisa sa nadzorne kamere „na lokalitetu“ Higijenskog zavoda, u vezi sa saobraćajnom nezgodom koja se dogodila dana 09.06.2015. godine oko 23,45 sati, nakon čega je izvršio prijenos video zapisa na DVD i isti predao na zahtjev Odsjeka za saobraćajne istrage. Međutim, iz navedenog nema dovoljno podataka iz kojih bi se moglo utvrditi o kakvoj nadzornoj kameri se radi (da li se radi o sistemu javnog video nadzora ili o kameri koja je eventualno vlasništvo Higijenskog zavoda), niti je od strane tužiteljstva predloženo izvođenje dokaza radi utvrđenja te činjenice, pa slijedi da nije moguće ni utvrditi da se radi o zakonito pribavljenom dokazu, zbog čega je isti izdvojen iz spisa, a s tim u vezi su iz spisa izdvojeni i zapisnici sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 12.04.2016. godine, 22.04.2016. godine i 05.03.2018. godine te 15.03.2018. godine, u dijelovima koji se odnose na prezentiranje video zapisa sa nadzorne kamere Higijenskog zavoda.

Na pretresu pred ovim sudom je, osim naprijed navedenih dokaza uložениh u spis od strane federalne tužiteljice, izveden i dokaz ispitivanjem svjedokinje M.Š. kao svjedoka optužbe, budući da se radi o privilegiranom svjedoku (majci optuženog), te se ista, nakon što je u smislu člana 97. stav 3. ZKP FBiH upozorena da može odbiti svjedočenje, izjasnila da želi svjedočiti, nakon čega je dala svoj iskaz, te su potom preuzeti i njeni iskazi sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom od 4.1.2016. godine i od 20.10.2017. godine.

Kao dokazi odbrane su na pretresu pred ovim sudom, pored prethodno navedenih, u spis suda uloženi: Naredba Kantonalnog suda u Sarajevu za vještačenje po vještaku mašinske struke Alihodžić Asibu broj 09 0 K 024062 15 K od 22.04.2015. godine, zatim Naredba Kantonalnog suda u Sarajevu za vještačenje po vještaku saobraćajne struke Ćorić Anti broj 09 0 K 024062 15 K od 22.04.2015. godine i Naredba Kantonalnog suda u Sarajevu za vještačenje po vještaku neuropsihijatru, Kučukalić dr. Abdulahu broj 09 0 K 024062 15 K od 22.04.2015. godine, uz pojašnjenje branitelja da svaka od tih naredbi sadrži grešku u datumu, tj. u oznaci mjeseca, jer su iste izdate u junu, a ne u aprilu 2015. godine, budući da se i predmetna saobraćajna nesreća desila 09.06.2015. godine. Također je odbrana uložila Izvod iz matične knjige rođenih Općine Novi grad Sarajevo broj 11-10-24548/21 od 26.10.2021. godine za M.H. rođenog dana 29.11.2018. godine, kao dokaz da je u međuvremenu (tj. nakon donošenja prvostepene presude), optuženi postao otac djeteta.

Kao dokaz suda, na pretresu je neposredno ispitan i vještak saobraćajne struke Ćorić Anto, radi razjašnjenja određenih činjenica i okolnosti iz njegovog Nalaza i mišljenja, o čemu će u nastavku presude biti više riječi.

Nadalje, ovaj sud je prihvatio prijedlog federalne tužiteljice da se odredi novo vještačenje po vještaku saobraćajne struke dipl. ing. saobraćaja Kamenjašević Nedimu, na okolnosti kako je to predloženo u pismenom podnesku broj T09 0 KTŽK 0087948 21 od 09.12.2021. godine.

S tim u vezi branitelj optuženog je izjavio da se protivi ovom prijedlogu optužbe jer smatra da u situaciji kada je kao nezakonit dokaz izdvojen Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Kovačević Ševala, tužiteljstvo predlaganjem novog vještačenja zapravo pokušava da konvalidira taj nezakonit dokaz i faktički provodi novu istragu da bi se utvrdile činjenice koje su se trebale utvrđivati u istrazi. Naveo je i to da se dokazni postupak nalazi na samom kraju te da „novih dokaza ne može biti, slijedeći redoslijed izvođenja dokaza iz odredbe člana 276. stav 2. od tačke a) do f) ZKP FBiH tako da ovakav dokazni prijedlog je u tom smislu neodrživ“. U odnosu na pomenuti pismeni podnesak federalne tužiteljice u kojem su navedene okolnosti na koje bi vještak trebalo da se izjasni, prigovorio je da „tužilaštvo zapravo izdaje naredbu potpuno nove sadržine u odnosu na onu kakva je bila izvorno u istrazi, te zapravo na glavnom pretresu radi novu istragu kroz predlaganje ovog dokaza“ i da bi se s tim u vezi radilo o kršenju principa zabrane *reformatio in peius* budući da je protiv ranije (prve) prvostepene presude žalbu podnosila samo odbrana, tako da činjenični opis ne može biti izmijenjen na štetu optuženog i da nijedna činjenica ne bi mogla biti drugačije utvrđena u odnosu na nalaz i mišljenje Kovačević Ševala. Dodao je i to da se načelo zabrane *reformatio in peius* odnosi i na to da se ne može ni kroz izvođenje dokaza otežavati procesni položaj optuženog ako bi oni rezultirali izmjenom činjeničnog stanja na njegovu štetu, pri čemu je ukazao na odluku ovog suda broj 04 0 K 001648 11 Kžk od 16.01.2012. godine, za koju tvrdi da se radilo o istovjetnoj procesnoj situaciji u kojoj sud „apsolutno u istim okolnostima nije prihvatio izvođenje dokaza odbrane“, te se pozvao i na praksu ESLJP prema kojoj stranke imaju pravo da pod jednakim uvjetima izvode svoje dokaze.

Po ocjeni ovog suda, neprihvatljivi su ovi prigovori branitelja optuženog. Najprije je potrebno razjasniti da se odluka ovog suda broj 04 0 K 001648 11 Kžk od 16.01.2012.

godine ne odnosi na istu procesnu situaciju kakva postoji u konkretnom slučaju, jer je u tom predmetu branitelj optuženog između ostalog predlagao novo saobraćajno vještačenje zato što postoje dva oprečna saobraćajno-tehnička vještačenja po vještacima saobraćajne struke i to optužbe Egzeta mr. Drage i odbrane Halilović mr. Nihada, te da je stoga potrebno izvesti treće saobraćajno-tehničko vještačenje, što je sud ocijenio neprihvatljivim jer je prema sada važećem krivičnom procesnom zakonu isključena mogućnost da se samo zbog postojanja dva oprečna saobraćajna vještačenja mora izvesti novo treće vještačenje. Prijedlog branitelja za novo saobraćajno vještačenje u tom predmetu nije prihvaćen ni zbog toga što je vještak za saobraćaj Egzeta mr. Drago i na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom detaljno ispitan od stranaka i branitelja, kada je dao odgovore na sva postavljena pitanja i pored toga je vrednovao i okolnosti na koje je ukazao branitelj optuženog, pa je u konačnici sud na osnovu odredbe člana 278. stav 2. ZKP FBiH, odbio prijedlog branitelja za izvođenje novog saobraćajnog vještačenja kao nepotrebnog, imajući pri tome u vidu i da je odbrana u toku postupka izvela svoj dokaz saobraćajno-tehničkog vještačenja po vještaku Halilović mr. Nihadu, pa se dakle ne radi o situaciji koja je primjenjiva na konkretan predmet, niti su primjenjivi stavovi ESLJP prema kojima stranke imaju pravo da pod jednakim uvjetima izvedu svoje dokaze. Ovo stoga što prihvatanjem prijedloga optužbe za izvođenje dokaza saobraćajnim vještačenjem, odbrana nije stavljena u nepovoljniji položaj, niti im je uskraćeno pravo da izvedu svoje dokaze jer im je omogućeno da izvedu isti takav dokaz (saobraćajnim vještačenjem) po vještaku kojeg su izabrali.

Nadalje, nije prihvatljiv ni prigovor branitelja da se ovaj dokaz optužbe nije mogao izvesti pri kraju dokaznog postupka “slijedeći redoslijed izvođenja dokaza iz odredbe člana 276. stav 2. od tačke a) do f) ZKP FBiH“, jer se u konkretnom slučaju nije ni radilo o primjeni te odredbe, nego odredbe člana 291. stav 1. ZKP FBiH, odnosno o dopuni dokaznog postupka što jasno proizilazi i iz zapisnika o pretresu pred ovim sudom od 08.12.2021. godine (strana 3., paszs 3.), kada je predsjednik vijeća, nakon izvođenja dokaza, upitao stranke i branitelja da li imaju još neki dokazni prijedlog, nakon čega je federalna tužiteljica i predložila novo saobraćajno vještačenje.

Nije osnovan ni prigovor branitelja da u situaciji kada je kao nezakonit dokaz izdvojen Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Kovačević Ševala, tužiteljstvo predlaganjem novog vještačenja zapravo pokušava da konvalidira taj nezakonit dokaz i faktički provodi novu istragu da bi se utvrdile činjenice koje su se trebale utvrđivati u istrazi. Naime, u konkretnom slučaju se ne radi o konvalidaciji dokaza izvedenih od strane tužiteljstva koji su proglašeni nezakonitim, nego se radi o pribavljanju i izvođenju novog dokaza iste vrste, uz poštivanje zakonskih odredbi koje se odnose na njeno izvođenje. Radi se dakle o postupku pribavljanja novog dokaza po drugom vještaku saobraćajne struke u situaciji kada je taj dokaz moguće izvesti u drugim, zakonom propisanim uvjetima.

Konačno, neprihvatljiv je i prigovor branitelja da je zbog toga što sadržina naredbe za novo saobraćajno vještačenje nije identična u odnosu na onu koja je izdata vještaku čiji je nalaz i mišljenje izdvojen kao nezakonit, došlo do kršenja principa *reformatio in peius*. Prije svega, ne radi se o naredbi „potpuno nove sadržine“ u odnosu na raniju, kako to branitelj tvrdi, nego se suštinski radi o vještačenju na iste okolnosti (šta su uzroci predmetne saobraćajne nezgode), niti zbog same sadržine naredbe za vještačenje, bez

obzira na šta se ona odnosi, može doći do kršenja principa *reformatio in peius*. Naime, odredbom člana 322. ZKP FBiH je, između ostalog propisano da „ako je podnesena žalba samo u korist optuženog, presuda se ne smije izmijeniti na njegovu štetu.“ Ta zabrana obuhvata zabranu izmjene na štetu optuženog činjeničnog opisa djela za koje je oglašen krivim prvostepenom presudom navođenjem u njemu činjenica i okolnosti koje ponašanju optuženog za koje je oglašen krivim realno daju teži vid, pri čemu nije od značaja da li su te izmijenjene ili dodatne činjenice i okolnosti takvog karaktera da povlače za sobom i težu pravnu ocjenu djela odnosno postojanje jednog ili više novih krivičnih djela ili ne. Iz toga slijedi da, neovisno od toga šta je predmet vještačenja u konkretnom slučaju, kao i šta je njegov rezultat, činjenice i okolnosti koje se takvim dokazom utvrde, ne mogu biti korištene od strane suda pri donošenju presude, ukoliko su one na štetu optuženog, a na to je drugostepeni sud dužan da pazi po službenoj dužnosti. Slijedom toga, samom sadržinom naredbe za vještačenje u konkretnom slučaju, ne može doći do povrede ovog principa, kako to branitelj pogrešno smatra, nego tek onda ako bi sud koristio činjenice i okolnosti utvrđene takvim dokazom na način da u skladu s njim izmijeni činjenični opis djela na štetu optuženog. Kako do toga u konkretnom slučaju nije došlo, nego je činjenični opis djela izmijenjen u korist optuženog (a o čemu će biti više riječi u nastavku presude), slijedi da ovakvi prigovori branitelja nemaju utemeljenja.

Ovdje još valja napomenuti da je branitelj optuženog, zbog toga što je sud prihvatio prijedlog federalne tužiteljice za izvođenje dokaza po vještaku saobraćajne struke dipl. ing. saobraćaja Kamenjašević Nedimu, zatražio izuzeće predsjednika vijeća i članova vijeća iz razloga propisanih odredbom člana 39. stav 1. tačka f) ZKP FBiH, smatrajući da postoje okolnosti koje izazivaju razumnu sumnju u nepristrasnost sudija, odnosno, da se vijeće ovakvom odlukom stavilo na stranu tužiteljstva, koji zahtjev je odbijen rješenjem ovog suda broj 070-0-Su-21-986 od 24.12.2021. godine.

Ovaj sud je ocjenom preuzetih i pročitanih dokaza, kao i dokaza izvedenih na pretresu pred ovim sudom, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, utvrdio činjenično stanje kako će to biti navedeno u nastavku ove presude. Pri tome je potrebno reći da je prvostepeni sud, nakon što je rješenjem ovog suda broj 09 0 K 024062 19 Kž 27 od 22.07.2020. godine ukinuta prvostepena presuda, prilikom ponovljenog suđenja neposredno izveo sve dokaze i ponovo ispitao sve svjedoke i vještake, kao i optuženog u svojstvu svjedoka. S tim u vezi, ovaj sud će te iskaze cijeliti u cjelini, bez nepotrebnih ponavljanja ukoliko su oni u bitnom podudarni, odnosno, cijelit će se samo bitne proturječnosti u tim iskazima tamo gdje one postoje.

Najprije ovaj sud nalazi utvrđenim da se predmetna saobraćajna nezgoda desila dana 09.06.2015. godine oko 23,50 sati, u Sarajevu, općina Centar, na tramvajskom stajalištu koje se nalazi preko puta zgrade Predsjedništva BiH, te da je tom prilikom smrtno stradala O.J., a teško tjelesno je ozlijeđen J.E.R., kao i da je u toj saobraćajnoj nezgodi učestvovalo vozilo marke Peugeot tip .., registarskog broja, vlasništvo M.Š., kojim je upravljao optuženi M.K. Te činjenice proizilaze kako iz Zapisnika o uviđaju MUP Kantona Sarajevo broj 02/1-4-1-04-31-256/15 od 10.06.2015. godine (kojeg ovaj sud cijeni objektivnim i tačnim u navedenom dijelu, budući da je potkrijepljen drugim dokazima i nije ničim osporen u pogledu navedenih činjenica), tako i iz dokaza koji slijede:

Svjedok oštećeni O.D. je izjavio da mu je smrtno stradala O.J. kćerka, da im je policija javila da je nastradala u S. u saobraćajnoj nesreći, da su sutradan došli u S. da preuzmu tijelo i vratili se u S.1, da se u svoje ime i u ime svoje porodice pridružuje krivičnom gonjenju optuženog, te da ističe imovinskopravni zahtjev, ali isti nije mogao precizirati. Odbrana nije imala pitanja za ovog svjedoka, a optuženi mu se obratio upućujući izvinjenje i izražavajući kajanje.

Svjedok oštećeni J.E.R. je svoj iskaz dao uz pomoć tumača za njemački jezik, navodeći da je kritičnog dana bio na konferenciji u S., da su on i O.J. poslije toga bili na tramvajskoj stanici u ulici ..., gdje su sjeli na okruglu žardinjeru sa cvijećem, da je on otišao da pogleda kada će slijedeći tramvaj doći, ali se ne sjeća da li je ponovo sjeo jer mu se od tog trenutka gubi sjećanje, zna samo da se probudio u bolnici i tu je saznao šta se desilo. Zadobio je više povreda, jedno plućno krilo je kolabiralo tako da je moralo „napumpati“ i za vrijeme boravka u bolnici je morao nositi flašu iz koje je otjecala krv, te mu je konstatiran i prijelom rebra. Po izlasku iz bolnice nije mogao raditi mjesec dana, a narednih 2 mjeseca je radio od kuće, te je bolove u leđima osjećao još 6 mjeseci. I danas ima napade panike ako čuje škripu kočnica, ali da neće postavljati imovinskopravni zahtjev, nego smatra da je dovoljno da optuženi dobije pravičnu presudu. Odbrana nije imala pitanja za svjedoka, a optuženi mu se obratio govoreći da mu je iskreno žao i da se kaje.

Iskaze navedenih svjedoka je sud prihvatio vjerodostojnim. Ovi svjedoci nemaju saznanja o tome kako se odvijao predmetni događaj, a u pogledu uzroka smrti oštećene O.J., odnosno, teških tjelesnih ozljeda nastalih kod oštećenog J.E.R., njihovi iskazi su potkrijepljeni nalazima vještaka sudske medicine o kojima će biti više riječi u nastavku. S tim u vezi, kada je u pitanju dio iskaza svjedoka oštećenog J.E.R. u dijelu koji se odnosi na posljedice nakon povređivanja - njegovu radnu sposobnost i pretrpljene bolove, sud nema razloga da mu ne vjeruje, budući da je njegovo svjedočenje očigledno iskreno, a ničim nije dovedeno u pitanje.

Vještak za sudsku medicinu Sarajlić dr. Nermin je u svom iskazu na glavnom pretresu izjavio da je izvršio obdukciju mrtvog tijela umrle O.J. (o čemu je sačinio obdukcioni zapisnik broj: 070/2015 od 11.06.2015.godine), kada je utvrdio da je njena smrt nasilna i da je uzrokovana mnogostrukim povredama glave, grudnog koša i trbuha, pri čemu povrede koje su dovele do smrtnog ishoda su krvarenje ispod tvrdih i mekih moždanih ovojnica mozga, nagnječine mozga, krv u moždanim komorama, nagnječine pluća, obostrani serijski prelomi rebra, razdori jetre i slezene i nagnječenje lijevog bubrega. Pored ovih povreda, obdukcijom su konstatirane i povrede u vidu razdernog nagnječenja potiljačnog tjemena sljepočno, potiljačnog predjelnog dijela glave, nagnječine kože čela, gornjeg kapka lijevog oka, lijevog jagodičnog predjela, krvni podliv desnog oka, kompletne desne strane čela, lica, brade i dijela vrata, nagnječina kože kompletne lijeve bočne strane lijevog grudnog koša i trbuha, oguljotine kože prednje strane trbuha, nagnječina kože desne strane trbuha, oguljotina kože sa stražnje desne strane grudnog koša, nagnječina kože stražnje lijeve strane grudnog koša, krvni podliv kože lijevog slabinskog predjela, nagnječina kože na prelazu slabinskog dijela i lijevog debelog mesa, oguljotina kože desnog lakta, nagnječine i oguljotine kože gornje polovine lijeve natkoljenice, oguljotine i krvni podlivi kože desne nadkoljenice, oguljotine kože desnog koljena i prstiju desnog stopala, prelomi kostiju krova i osnovice lobanje, prelom desne ključne kosti, obostrani serijski prelomi rebra i to na desnoj strani od prvog do desetog,

a na lijevoj od prvog do petog i sedmog rebra, prelom lijeve stidne kosti karlice, krv u oba srednja uha, u grudnoj i trbušnoj šupljini.

Vještak za sudsku medicinu Žujo dr. Hamza je izvršio sudsko medicinsko vještačenje težine tjelesnih povreda i mehanizma njihovog nastajanja kod oštećenog J.E.R., te je na glavnom pretresu izjavio da u cijelosti ostaje kod svog pismenog nalaza i mišljenja od 21.07.2015. godine, da je vještačenje izvršio temeljem medicinske dokumentacije Klinike za torakalnu hirurgiju UKC Sarajevo iz koje proizilazi da je J.E.R., rođen godine, u toj klinici bio na liječenju od 10.06.2015.-19.06.2015. godine, radi povreda u vidu preloma prednjih okrajaka sedmog i osmog rebra sa lijeve strane, prisustva zraka u lijevom prsištu, razderno nagnječnih rana iznad desne obrve i u potiljačnom dijelu glave, te mu je odmah urađena drenaža lijevog prsišta. Vještak je povrede koje se odnose na prelom sedmog i osmog rebra sa lijeve strane i prisutnost zraka u lijevom prsištu, kvalificirao kao teške tjelesne povrede dok su razderno nagnječne rane iznad desne obrve i u potiljačnom dijelu glave lake tjelesne povrede, navodeći da je podoban način za nastajanje povreda koje je kvalificirao kao teške - djelovanje tupog i jakog zamahnutog mehaničkog oruđa koje je djelovalo u predjelu grudnog koša sa lijeve strane, dok su lake tjelesne ozljede nastale padom i udarom glave o tvrdu podlogu.

Nalaze i mišljenja, te iskaze ovih vještaka, sud prihvata objektivnim i stručnim, a nije upitna niti vjerodostojnost medicinske dokumentacije temeljem koje je vještačio vještak Žujo dr. Hamza. Sud je stava da su ova vještačenja obavljena prema pravilima struke, vještaci su se precizno izjasnili o činjenicama i okolnostima koje proizilaze iz njihovih vještačenja, a njihova objektivnost i stručnost nije u toku postupka ničim dovedena u pitanje, niti su njihovi nalazi i mišljenja u tom kontekstu osporavani od strane odbrane, dok kada je u pitanju prigovor zakonitosti obdukcije preminule O.J., ovaj sud se prethodno očitovao zbog čega taj prigovor nalazi neosnovanim.

Da je kritične prilike vozilom marke Peugeot tip ..., registarskog broja ..., upravljao optuženi M.K., potvrđuje i sam optuženi u svom iskazu, kao i to da je vozilo vlasništvo njegove majke M.Š., što je i ova svjedokinja potvrdila u svom iskazu, a to je potkrijepljeno i dokumentacijom (fotokopija saobraćajne dozvole na ime M.Š.). Ova svjedokinja se izjasnila i da je vozilo o kojem je riječ bilo registrirano, da je u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi na njemu nastala šteta o čijoj visini se ne može izjasniti i da ne postavlja imovinsko pravni zahtjev.

Iskaz ove svjedokinje, kao i iskaz optuženog u navedenom dijelu, sud je također prihvatio vjerodostojnim, budući da su saglasni, potkrijepljeni drugim dokazima i pri tome ničim osporeni.

Među strankama nije bilo sporno ni to da optuženi M.K. u vrijeme saobraćajne nezgode nije bio pod dejstvom psihoaktivnih supstanci, kao niti alkohola, koje činjenice je sud utvrdio uvidom u alko test traku na ime optuženog M.K. od 10.06.2015. godine, zatim Nalaz JU Zavod za bolesti ovisnosti Kantona Sarajevo na ime M.K. broj protokola PNA 3223 15 od 10.06.2015. godine i Nalaz vještačenja alkohola JU Zavod za zdravstvenu zaštitu zaposlenika MUP-a Kantona Sarajevo broj 0307509/1 od 11.06.2015. godine na ime M.K.

Da je vozilo kojim je kritične prilike upravljao optuženi bilo tehnički ispravno, proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka mašinske struke Čučić Zlatana od 15.06.2015. godine, te iz njegovog iskaza sa glavnog pretresa. Vještak je izjavio da je kao vještak optužbe bio prisutan i prilikom vršenja uviđaja na mjestu nezgode, kojom prilikom je snimio to vozilo, kao i sutradan i u nekoliko navrata poslije, na mjestu deponovanja vozila nakon nezgode u skladištu B. Vozilo je snimio kamerom i termo kamerom, te ga je pregledao detaljno. Radi se o motornom vozilu Peugeot, model ..., godina proizvodnja 2003, 2000 kubika 100 kw, benzinski motor. Stanje pneumatika je bilo uredno, a to su ljetni pneumatici sa dovoljnom dubinom šare za normalno učešće u saobraćaju. Prednja rasvjetna tijela i zadnja rasvjetna tijela su zatečena ispravna. Kad je u pitanju stanje uređaja za upravljanje i zaustavljanje, tu je našao polomljenu upravljačku sponu na desnoj strani i poluga je deformirana prije pucanja. Površine kočionih diskova su površinski plave boje, jer su pretrpjeli intenzivno zagrijavanje prije nezgode. Sistem za kočenje je ispravan da zaustavi vozilo u normalnim okolnostima. Vještak je također naveo da je vozilo bilo registrirano, mobilno i tehnički ispravno u svim osnovnim elementima ključnim za nastanak i tok nezgode. Tehnička ispravnost nije mogla imati nikakvog uticaja na nastanak i tok nezgode u kojem je vozilo učestvovalo, a oštećenje desne upravljačke poluge koje je narušilo funkciju upravljačkog sistema je moglo nastati u završnoj fazi nezgode prilikom kontakta desne strane vozila sa betonskim ivičnjakom. Na osnovu pregleda kočionih diskova može se sa sigurnošću konstatovati da je nezgodi prethodilo kretanje vozila većom brzinom sa veoma čestom upotrebom kočnica, zbog čega su one bile tehnički veoma opterećene, ali bez većeg narušavanja njihove efikasnosti. Odbrana je kroz unakrsno ispitivanje s jedne strane pokušala dovesti u pitanje zakonitost ovog dokaza, a s druge strane, njegovu stručnost i objektivnost.

Osporavajući zakonitost ovog dokaza, branitelj je na glavnom pretresu prigovorio da je ovaj vještak bio prisutan na licu mjesta saobraćajne nezgode tokom uviđaja u svojstvu vještaka (a što je konstatirano i u zapisniku o uviđaju) i poduzimao radnje koje ulaze u obim i zadatak vještačenja, te utvrđivao činjenice koje će kasnije biti sadržane u njegovom nalazu i mišljenju, odnosno, saznanja sa uviđaja koristio pri izradi tog nalaza i mišljenja, pa kako u vrijeme vršenja uviđaja nije imao pismenu naredbu tužitelja za vještačenje, time je nalaz i mišljenje vještaka nezakonit dokaz, kao i njegov iskaz na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom. S tim u vezi je odbrana u spis uložila Naredbu Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo za vještačenje po vještaku mehaničke struke Čučić Zlatanu izdatu 11.06.2015. godine, sa dostavnicom o ličnom dostavljanju, sa potpisom i datumom 15.06.2015. godine. Ovaj prigovor branitelji su uložili i u žalbi protiv prvostepene presude broj 09 0 K 024062 17 K 2 od 22.11.2018. godine, ukazujući pri tome na rješenje ovog suda broj broj 06 0 K 004496 13 Kž od 24.09.2014. godine (u kojem je zauzet stav da vještačenje vještaka finansijske struke koje je provedeno od strane vještaka odbrane, nije zakonit dokaz s obzirom da za to vještačenje nije bila izdata naredba suda) i na rješenje broj 09 0 K 015675 15 Kž 2 od 17.06.2015. godine (u kojem je zauzet isti stav), uz dodatno pojašnjenje da se vještačenje vrši u granicama koje su određene pismenom naredbom za vještačenje, dok na pretresu pred ovim sudom odbrana nije isticala dodatnu argumentaciju u vezi sa zakonitošću ovog dokaza.

Kako se ovaj sud u vezi navedenog prigovora izjasnio u svom rješenju broj 09 0 K 024062 19 Kž 27 od 22.07.2020. godine nalazeći ovaj prigovor neosnovanim, kod istog tog stava ostaje i ovdje, pa ga prenosi u cijelosti (s tim da se prigovor odnosio i na vještaka

saobraćajne struke Kovačević Ševala, čiji je nalaz i mišljenje zbog drugih, ranije navedenih razloga izdvojen kao nezakonit): „Nalazeći navedene žalbene prigovore neosnovanim, ovaj sud prvenstveno podsjeća na odredbu člana 108. stav 2. ZKP FBiH, prema kojoj na uviđaj ili rekonstrukciju može biti pozvan vještak, ako bi njegova prisutnost bila od koristi za davanje nalaza i mišljenja. Stoga nije sporno to što je u zapisniku o uviđaju konstatirano prisustvo vještaka mašinske struke Čučić Zlatana i vještaka saobraćajne struke Kovačević Ševala, jer navedena zakonska odredba to i omogućava. Nadalje, iz nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, Kovačević Ševala od 10.08.2015. godine, proizilazi da je za izradu nalaza i mišljenja koristio dokumentaciju iz tužiteljskog spisa pobrojanu na str. 5. do 7. pomenutog nalaza. Kada je u pitanju žalbeni navod kojim se ukazuje da je vještak mašinske struke Čučić Zlatan pri izradi svog nalaza i mišljenja koristio fotodokumentaciju sačinjenu dana 10.06.2015. godine, tj. dokumentaciju sačinjenu prije nego što mu je izdata naredba za vještačenje, branitelj u žalbi propušta dati ocjenu značaja okolnosti da je i ovaj vještak bio pozvan na uviđaj u smislu već pomenute odredbe člana 108. stav 2. ZKP FBiH, a koji uviđaj je i obavljen dana 9./10.06.2015. godine. Stoga se ne radi o situacijama iz odluka ovog suda na koje branitelji ukazuju žalbom, pa navedeni žalbeni prigovori ne mogu dovesti u pitanje zakonitost datih nalaza i mišljenja i iz njih proizašlih iskaza vještaka sa glavnog pretresa, zbog čega nije prihvatljiv žalbeni navod da je pobijana presuda zasnovana na nezakonitim dokazima, odnosno, da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.“ (strana 3. pasus 2. rješenja ovog suda broj 09 0 K 024062 19 Kž 27 od 22.07.2020. godine).

Nadalje je branitelj nastojao dovesti u pitanje ovo vještačenje tražeći kroz unakrsno ispitivanje da vještak pojasni zbog čega njegov nalaz iz mišljenje nosi datum 15.06.2015. godine, a iz nalaza proizilazi da je vozilo na mjestu skladištenja pregledao i dana 26.06.2015. godine, zatim da pojasni na osnovu čega je utvrdio da je upravljačka spona koju pominje u nalazu „kolabirala sa betonskim dijelom“ i koji je taj betonski dio, potom da se izjasni da li je termalna kamera kojom je vršio snimanje odobrena kao forenzički alat od strane Instituta za standarde i mjeriteljstvo BiH, kao i da li je moguće bez vanrednog tehničkog pregleda, odnosno bez provjere u laboratorijskim uvjetima, utvrditi ispravnost kočionog sistema.

Vještak je u odgovorima naveo da je više puta išao pregledati vozilo na mjestu skladištenja i da nalaz i mišljenje obično radi više dana, te da se stvarno ne sjeća kada je ovaj u konkretnom slučaju izradio, možda ga je počeo raditi 15.06.2015. godine, a u vezi drugog pitanja se izjasnio da je u nalazu govorio o mogućnosti udara u betonski ivičnjak (s tim u vezi iz njegovog nalaza na strani 11. proizilazi da je moguća čvrsta prepreka koja je mogla polomiti upravljačku polugu, ivica trotoara na desnoj strani kolovoza ili druga prepreka sličnog porijekla). Na treće pitanje u vezi termalne kamere se izjasnio da je ona dopuštena u ovakvim poslovima, kao i aparat „Nikon“, a da on nije forenzičar, dok je u vezi četvrtog pitanja pojasnio da se ne može vršiti tehnički pregled, odnosno ispitivanje na havarisanom vozilu kod kojeg je odvaljen točak, jer bi to predstavljalo opasnost za ljude i opremu, te da je svoj zaključak o ispravnosti kočionog sistema izveo na osnovu boje diska budući da se i na taj način mogu utvrditi elementi dovoljne tehničke ispravnosti i da u konkretnom slučaju ni na jednom točku nema neispravne kočnice, kako je to i naveo u svom nalazu.

Po ocjeni ovog suda, stručnost i objektivnost nalaza i mišljenja ovog vještaka, odbrana nije uspjela dovesti u pitanje. Prije svega, nalaz i mišljenje vještaka sadrži sasvim jasne i objektivne pokazatelje, potkrijepljene fotografijama, temeljem kojih je bilo moguće utvrditi da je predmetno vozilo bilo tehnički ispravno u svim osnovnim elementima bitnim za nastanak i tok saobraćajne nezgode, kako je to i konstatirano u mišljenu vještaka. Pri tome je nebitno koji je datum izrade nalaza i mišljenja (vjerovatno to doista nije 15.06.2015. godine, obzirom da je tačno da se u nalazu navodi da je pregled vršen i 26.06.2015. godine), pa i sam vještak navodi da je moguće da je nalaz počeo raditi 15.06.2015. godine, te je sasvim moguće da je omaškom kao datum izrade nalaza naveden 15.06.2015. godine, ali se zbog toga ne može smatrati da bi se radilo o nekom fingiranju, niti ta okolnost može dovesti u sumnju ovaj nalaz i mišljenje, kao niti pitanje dopuštenosti korištenja termalne kamere prilikom ovakvih vještačenja, a ovo tim više što nakon izjašnjenja vještaka da je korištenje takvog uređaja dopušteno, odbrana nije izvodila dokaze kako bi takvu izjavu vještaka osporila. Vještak je po ocjeni ovog suda u sasvim dovoljnoj mjeri pojasnio i to na osnovu čega je utvrdio ispravnost kočionog sistema, što je detaljno obrazloženo u nalazu i mišljenju, a posve je logično i to da je moguća čvrsta prepreka koja je mogla polomiti upravljačku polugu, ivica trotoara na desnoj strani kolovoza. Ovo posebno kada se ima u vidu da u toku postupka nisu izvođeni dokazi kojima bi se dovele u pitanje činjenice i okolnosti koje proizilaze iz ovog nalaza i mišljenja. Nasuprot tome, ovaj dokaz je u skladu i sa drugim izvedenim dokazima, imajući pri tome posebno u vidu da iz već pomenute saobraćajne dozvole na ime M.Š. proizilazi i to da je vozilo registrirano dana 26.05.2015. godine, iz čega slijedi i da je bilo tehnički ispravno 14 dana prije saobraćajne nezgode.

Nadalje, iz iskaza svjedoka Č.O. proizilazi da je u vrijeme saobraćajne nezgode, kao zaposlenik Direkcije za koordinaciju policijskih tijela, obavljao dužnost ispred svečanog ulaza u zgradu Predsjedništva BiH, te da je oko 23,50 sati začuo škripu guma iz pravca BBI centra i odmah je pogledao u tom pravcu, kada je vidio vozilo Peugeot koje je bilo u lijevoj traci i koje se zanosio u desnu stranu i zadnjim dijelom udara od ivičnjak na drugoj strani kolovoza, prema tramvajskom stajalištu, odskače od ivičnjaka i završava na tramvajskoj stanici. Naveo je da je bilo još vozila koja su se kretala ispred i iza ovog vozila, da se ono odmah počelo zakretati zadnjim dijelom prema tramvajskom stajalištu, udarilo od ivičnjak koji ga podiže i udarilo je od betonski cvijećnjak. Na tom dijelu gdje je betonski cvijećnjak bile su dvije osobe, muškarac i žena, a on ih je vidio i ranije, odnosno na 5-10 minuta prije ovog događaja, pošto nije bila velika gužva. Osim njih, bilo je još građana na tramvajskoj stanici koji su vjerovatno čekali tramvaj. Vidio je kako vozilo Peugeot udara te dvije osobe i odmah je pretrčao ulicu i javio radio vezom svojim kolegama da je došlo do saobraćajne nezgode u kojoj ima povrijeđenih. Prišao je i vidio žensku osobu ispod lijeve prednje gume i muškarca koji se nalazio iza vozila. Vozač Peugeota je izašao iz vozila u kojem je bio sam, a bio je u šoku, te je pokušao da podigne vozilo sa djevojke, ali bezuspješno. U unakrsnom ispitivanju, svjedok je pojasnio da nije vidio kretanje vozila Peugeot prije nego što je došlo do zanošenja, da je vidio kako se ono zanosio i zaustavlja na skoro 180 stepeni prema Vječnoj vatri, da se ne sjeća da li je cijelo to vrijeme čuo škripu pneumatika, a da nije čuo udar, ne sjeća se da je vidio tramvaj, da je bilo drugih vozila, otprilike u svakoj traci i ta vozila su prošla, da su se nakon nesreće neka vozila zaustavila iza mjesta nesreće, a ne sjeća se da li je neko stao ispred tog mjesta.

Svjedok Š.Z. je izjavio da je taksi vozač, te se prije predmetne saobraćajne nezgode svojim vozilom Škoda Fabia kretao iz pravca Bašćaršije prema Predsjedništvu, te je stao kod Katedrale na semaforu jer mu je bilo upaljeno crveno svjetlo. Tad je pored njega prošlo vozilo tamni Peugeot, a zatim je prošao Audi A-6 sive boje lijevom trakom. Obzirom da je stajao, njemu se učinilo da su brzo vozili. Kad mu se upalilo zeleno svjetlo na semaforu, on je nastavio da vozi pravo prema Predsjedništvu. Dolaskom do Predsjedništva, kad je prošao raskrsnicu za Džidžikovac, ugledao je Peugeot u zadnjoj lijevoj traci, dok je on (svjedok) vozio tramvajskim šinama. Vidio je i vozilo Audi koje je prošlo srednjom trakom pored vozila Peugeot, a zatim je čuo škripu guma, jak udar i oblak dima ispred sebe. Zaustavio je vozilo i izašao, te vidio vozilo Peugeot ispod kojeg je bila jedna djevojka, a do kioska je ležao momak kojem je prišao da pruži pomoć. Međutim, hitna pomoć je brzo stigla, a on se tu zadržao još 15-20 minuta da pomogne, te je vidio da je i sivi Audi došao na mjesto nezgode. U unakrsnom ispitivanju, svjedok je naveo da ne može 100 % tvrditi da je vozilo Peugeot prošlo kroz crveno svjetlo, ne isključuje da je bilo i žuto, da ne može reći da je ispred vozila Audi kada ga je vidio kod raskrsnice na Džidžikovcu bilo neko vozilo, niti da se Audi ubacio ispred vozila Peugeot jer to nije vidio, nego je vidio je da je Audi prošao pored vozila Peugeot kada je čuo škripu guma i da nije siguran da li je Audi koji je kasnije došao na mjesto nesreće isti onaj koji je prethodno prošao pored vozila Peugeot. U dodatnom ispitivanju, svjedok je pojasnio da je sa svoje lijeve strane vidio Peugeot, da je pored njega prošao Audi i da je čuo škripu guma i vidio oblak dima, i to je sve što može reći, dok se nije mogao precizno izjasniti da li je ovu škripu čuo u momentu dok je Audi prolazio pored vozila Peugeot ili nakon što je već prošao.

Iz iskaza svjedoka K.DŽ. proizilazi da je u vrijeme predmetne saobraćajne nezgode kao taxi vozač upravljao vozilom Škoda Octavia, te u momentu kada je bio na tramvajskim šinama preko puta Predsjedništva, mogao je proći par metara tramvajsku stanicu, čuo je udar, vidio oblak dima ali nije mogao vidjeti šta se desilo, jer je to bilo iza njegovog vozila. Tad je njegovo vozilo bilo zaustavljeno jer je taxista ispred njega primao putnika, pa je izašao da pomogne, vidio je vozilo Peugeot koje je bilo „kontra okrenuto i ušlo je u stajalište“. Prije nesreće dok se kretao po šinama je na tom mjestu vidio sivi Audi koji je prošao pored njega srednjom trakom, pa je prošao ispred njega velikom brzinom, kako navodi „meni se uvalio“, a vidio je i žuto vozilo, misli da je bio Renault. Prvo je prošao Audi, potom ovo žuto vozilo, a nakon toga je čuo udar. Taj Audi je i prethodno vidio jer se vozio Obalom kako bi u ulici primio putnika, te je kod Sindikata vidio Audi i Peugeot koji su se trkali i vozili su velikom brzinom, kako navodi, „negdje kod Sindikata su me proletili“. Pojasnio je da ako je on išao možda 50 km/h, oni su išli troduplo brže te je vjerovatno to isti Peugeot koji je završio na tramvajskoj stanici, ali ne može biti 100 % siguran, a da je na mjestu nesreće (u ulici), vidio da su pored njega prošli Audi i žuti Reno, kako je već ranije navedeno.

Ovdje je potrebno reći da je odbrana optuženog prilikom ispitivanja svjedoka Š.Z. i K.DŽ. u toku prvostepenog postupka prigovorila da se isti ne mogu izjašnjavati o okolnostima koje su prethodile saobraćajnoj nezgodi, jer one nisu obuhvaćene optužnicom, na što je kantonalna tužiteljica odgovorila da se radi o relevantnim okolnostima koje ukazuju na prethodno bahato ponašanje optuženog u saobraćaju. Prvostepeni sud je uvažio ovaj prigovor odbrane, koji kao pravilan prihvata i ovaj sud, budući da se činjenični opis optužnice odnosi isključivo na kršenje blanketnih propisa na mjestu saobraćajne nezgode,

dok činjenice i okolnosti iz iskaza pomenutih svjedoka u vezi prethodnog saobraćajnog ponašanja optuženog u činjeničnom opisu optužnice uopće nisu sadržane, a time ni dovedene u uzročno-posljedičnu vezu sa predmetnom saobraćajnom nezgodom. Stoga ni ovaj sud nije mogao cijeliti iskaze pomenutih svjedoka u navedenom dijelu kao odlučne činjenice.

Što se tiče iskaza svjedoka Š.Z. i K.DŽ. u dijelovima koji se odnose na nastanak i tok saobraćajne nezgode, te iskaza svjedoka Č.O., sud ih je prihvatio kao istinite i vjerodostojne, jer su oni saglasni, međusobno se dopunjuju, a u skladu su i sa drugim izvedenim dokazima. To se prije svega odnosi na već pomenuti zapisnik o uviđaju, te fotodokumentaciju i crtež lica mjesta iz kojih proizilazi da se saobraćajna nezgoda desila upravo na mjestu koje su svjedoci napisali i na način kako su je vidjeli svjedoci Č.O. i Š.Z. (da se vozilo Peugeot kojim je upravljao optuženi kretalo u lijevoj kolovoznoj traci gledano iz pravca ... i da je uslijed zanošenja, što je vidio Č.O., prešlo na suprotnu stranu kolovoza i zbog odbačaja udarom na desni ivičnjak, palo na oštećene, kako je to i konstatirano u zapisniku o uviđaju te zabilježeno u fotodokumentaciji i crtežu lica mjesta). Pored toga, ovi svjedoci nisu u bliskom odnosu niti sa optuženim, kao ni sa oštećenima, odnosno, nikoga od njih i ne poznaju, pa stoga nisu imali bilo kakav motiv da o događaju iskazuju drugačije nego što ga se sjećaju, nego su svjedočili posve iskreno i u onom obimu koliko su bili u prilici da taj događaj zapaze i upamte. Pri tome, ovakvi njihovi iskazi nisu dovedeni u sumnju bilo kojim drugim izvedenim dokazom.

O uzrocima nastanka predmetne saobraćajne nezgode izjašnjavali su se vještaci za saobraćaj i to dipl.ing.saobraćaja Kamenjašević Nedim kao vještak optužbe i dipl.ing.mašinstva Ćorić Ante kao vještak optužbe. Prije analize njihovih nalaza i mišljenja, kao i iskaza datih pred sudom, a u pogledu brzine vozila kojim je upravljao optuženi, potrebno je podsjetiti da je optužnica broj: T09 0 KT 0087948 15 od 04.09.2015. godine sadržavala navod da se saobraćajna nezgoda desila na mjestu gdje je propisana brzina kretanja 60 km/h, iako je u vrijeme kada se ona desila, na tom mjestu, zbog toga što na toj dionici puta nije postavljen saobraćajni znak ograničenja brzine, vrijedilo opće ograničenje brzine kretanja vozila u naseljenom mjestu od 50 km/h, kako je to propisano odredbom člana 44. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini (ZOSSP) koji glasi: Na putu u naselju vozač se ne smije vozilom kretati brzinom većom od 50 km/h osim ako saobraćajnim znakom nije drugačije propisano. Međutim, ta okolnost nije uočena od strane postupajućeg tužitelja sve do ponovljenog glavnog pretresa nakon ukidanja prvostepene presude rješenjem ovog suda broj 09 0 K 024062 17 Kž 13 od 20.04.2017. godine, kada je tužitelj izmijenio ovaj navod iz optužnice, navodeći da se saobraćajna nezgoda desila na mjestu gdje je propisana brzina kretanja 50 km/h, ali zanemarujući pri tome da takva izmjena više nije bila dopuštena zbog principa zabrane *reformatio in peius* propisanog odredbom člana 322. ZKP FBiH. O tome se ovaj sud izjasnio u rješenju broj 09 0 K 024062 19 Kž 27 od 22.07.2020. godine, kojim je djelimično uvažena žalba branitelja optuženog i prvostepena presuda broj 09 0 K 024062 17 K 2 od 22.11.2018. godine ukinuta, te je određeno održavanje pretresa pred ovim sudom, a koje u relevantnom dijelu glasi:

„... osnovano je u žalbi branitelja ukazano da je prvostepeni sud postupio suprotno odredbi člana 322. ZKP FBiH, kojom je propisano pravilo o zabrani *reformatio in peius*, koje glasi da „ako je podnesena žalba samo u korist optuženog, presuda se ne smije

izmijeniti na njegovu štetu“. S tim u vezi, i ovaj sud cijeni pravilnim žalbeni stav da u situaciji, kada je donošenju prvostepene presude prethodilo ukidanje ranije prvostepene presude broj 09 0 K 024062 15 od 01.12.2016. godine, a protiv koje presude tužitelj nije izjavio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, presuda se u tom smislu nije mogla izmijeniti na štetu optuženog.

Naime, branitelj žalbom ukazuje da je u ponovljenom postupku pred prvostepenim sudom, kantonalni tužitelj izmijenio činjenični opis krivičnog djela iz optužnice, na način što je umjesto navoda „na mjestu gdje je propisana brzina kretanja 60 km/h“, dodao navod „na mjestu gdje je propisana brzina kretanja 50 km/h“, što je na štetu optuženog. Imajući u vidu da je ograničenje brzine na dijelu puta na kojem se desila predmetna saobraćajna nezgoda relevantna okolnost, budući da se optuženi tereti da je krivično djelo učinio, između ostalog, vozeći nedozvoljenom brzinom, onda je izmjenom optužnice na naprijed navedeni način istom stavljena na teret veća kriminalna količina od one koja mu se stavljala na teret prvobitnom optužnicom. Kako dakle žalba tužitelja na raniju prvostepenu presudu nije bila izjavljena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, onda izmjena činjeničnog supstrata optužnice na štetu optuženog nije prihvatljiva, pa se stoga na ponovljenom pretresu pred prvostepenim sudom nije moglo utvrđivati činjenično stanje koje bi za njega bilo nepovoljnije.

I po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je oglašavajući optuženog krivim za krivično djelo iz tako izmijenjene optužnice, povrijedio pravilo zabrane *reformatio in peius* iz člana 322. ZKP FBiH. Ovo stoga, jer je izmjenom optužnice na taj način optuženi doveden u nepovoljniji položaj, na što je osnovano ukazano u žalbi branitelja optuženog, pa je takvim postupanjem prvostepenog suda učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 322. ZKP FBiH, što je bilo od uticaja na pravilno i zakonito donošenje presude.“

Slijedom toga, bez obzira na nespornu činjenicu da je u vrijeme i na mjestu predmetne saobraćajne nezgode bilo propisano ograničenje brzine od 50 km/h (što je u svom nalazu i mišljenju konstatirao i vještak optužbe Kamenjašević Nedim), ovaj sud je pri ocjeni brzine kretanja vozila kojim je upravljao optuženi (o čemu će u nastavku biti više riječi), zbog vezanosti principom zabrane *reformatio in peius*, dužan uzeti u obzir samo prekoračenje brzine koje prelazi 60 km/h kako je to bilo sadržano u optužnici broj T09 0 KT 0087948 15 od 04.09.2015. godine.

Dakle, iz nalaza i mišljenja kao i iskaza vještaka optužbe Kamenjašević Nedima u bitnom proizilazi da je u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi (koja se desila u vrijeme, na mjestu i uz posljedice kako je to opisano u zapisniku o uviđaju te zabilježeno u fotodokumentaciji lica mjesta), došlo do destabilizacije vozila Peugeot koje se kretalo krajnjom lijevom saobraćajnom trakom iz pravca prema i potom do nekontroliranog kretanja i rotacije zadnjeg dijela vozila u smjeru kazaljke na satu, gledano iz pomenutog pravca. Destabilizacija je uzrokovana ostrim manevrom vozača udesno, pri brzini kretanja vozila od 96,1 km/h, a počela je na udaljenosti od 10 m od fiksne tačke mjerenja (ubilježene u crtežu lica mjesta) gledano po dužini i na udaljenosti od 0,70 m od zamišljene lijeve ivice kolovoza ulice ... gledano iz smjera ... prema, odakle počinju tragovi zanošenja vozila koji se u luku protežu ka desnoj strani kolovoza pri čemu najduži trag zanošenja dužine od 45,90 m od mjesta destabilizacije (označen pozicijom 1-5 na crtežu lica mjesta),

predstavlja trag zanošenja zadnjeg lijevog točka što proizilazi iz provedenih mjerenja unesenih u crtež lica mjesta, jer po zaustavljanju, vozilo se nalazilo okrenuto prednjim desnim dijelom prema ... na udaljenosti od 58,00 m, a zadnjim desnim dijelom na udaljenosti od 61,10 m od fiksne tačke, odnosno prednji desni dio vozila se nalazio na 1,30 m, a zadnji desni dio na 2,70 m od desne ivice kolovoza. Iz navedenog proizilazi da je tim točkom (zadnjim lijevom), nakon destabilizacije u procesu nekontroliranog kretanja i rotacije zadnjeg dijela vozila u smjeru kretanja kazaljke na satu, ostvaren prvi udar u ivičnjak sa desne strane kolovoza u smjeru kretanja vozila, koji trag zanošenja je ujedno bio i jedan od osnova za izračun brzine kretanja vozila. U vezi sa pitanjem da li je vozilo o kojem je riječ prvo ostvarilo kontakt sa ivičnjakom na lijevoj strani kolovoza, vještak je pojasnio da, posmatrajući crtež lica mjesta čini se da postoji kontakt vozila sa ivičnjakom lijeve strane kolovoza, ali ne na početku traga zanošenja, već u nastavku procesa rotiranja, da bi struganje uz takvu površinu ostavilo vidljiv trag na pneumatiku sa bočne strane, ali da na fotodokumentaciji uviđajne ekipe takvog traga nema, niti je pomenut kontakt sa lijevom ivicom kolovoza, pa se ne može ni utvrditi sa sigurnošću da je takvog kontakta bilo, a da je on utvrđen, morao bi se uzeti pri izračunu brzine kretanja vozila, jer bi i koeficijent usporenja bio veći zbog toga što bi vozilo usporavalo i gazećim slojem i bočnom stranom. Vještak se izjasnio o razlikama između tragova kočenja i tragova zanošenja, pojašnjavajući da je koeficijent usporenja manji kod tragova zanošenja u odnosu na tragove kočenja, a da je u konkretnom slučaju usljed naglog reagiranja vozača predmetnog vozila na kolo upravljača i to njegovog oštrog manevra udesno, došlo do destabilizacije vozila, tako da na tom mjestu i započinje trag zanošenja zadnjeg lijevog točka. Pri tome je objasnio da u uviđajnoj dokumentaciji nema evidentiranih tragova kočenja, a osim toga, u situaciji da je bilo kočenja, vozilo ne bi imalo nastavak prema desnoj strani kolovoza uz rotaciju i zanošenje. U vezi sa pitanjem odbrane da li uzrok zanošenja vozila može biti „nejednaka struktura kolovoza“, konkretno rešetka slivnika (koja nije unesena u crtež lica mjesta, ali je evidentirana u fotodokumentaciji lica mjesta i nalazi se prije početka traga zanošenja vozila), vještak je pojasnio da u slučaju kad vozilo naiđe na neku prepreku, ako naiđe lijevom dijelom, tim dijelom i udara u tu prepreku. U ovoj konkretnoj situaciji samo su lijevi točkovi mogli naići preko slivnika, u kom slučaju bi lijevi dio usporavao, a desni dio bi nastavio kretanje istom brzinom, što izaziva rotiranje, jer je na desnoj strani veća brzina - više vuče, iz čega slijedi da bi vozilo rotiralo zadnjim dijelom u smjeru suprotno od kretanja kazaljke na satu, što se ne uklapa u evidentirane tragove u uviđajnoj dokumentaciji, budući da se u konkretnom slučaju radilo o rotaciji vozila u smjeru kretanja kazaljke na satu, kako to nesporno proizilazi iz pomenute dokumentacije. Na pitanje branitelja da li prema ucrtanom tragu zanošenja broj 1 proizilazi da je prvo došlo do blage rotacije vozila ulijevo (prema zgradi Predsjedništva), vještak je odgovorio da se tu radi o tragu zanošenja zadnjeg lijevog točka vozila.

Vještak se izjasnio i o mjestu naleta na pješake, koje je po dužini udaljeno na 56,90 m od fiksne tačke i 2,60 m po širini od desne ivice kolovoza, koji nalet se desio nakon što je vozilo udarilo u ivičnjak sa desne strane kolovoza, usljed čega se popelo na trotoar. Imajući u vidu način kretanja vozila, mjesto njegovog zaustavljanja te mjesto na kojem se prema fotodokumentaciji nalazio leš J.O., vještak je zaključio da se radi o složenom naletu/pregaženju pješakinje, čije tijelo je prvo oboreno zadnjim lijevom dijelom vozila, a zatim pregaženo i zaustavljeno ispod prednjeg lijevog točka, gdje je, prema obdukcijom zapisniku, usljed zadobijenih povreda preminula. Temeljem uviđajne dokumentacije, te

nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke Hamze dr. Žuje, vještak je zaključio da je primarni kontakt potpunog stražnjeg naleta na lijevu stranu pješaka J.E.R., također ostvaren zadnjim lijevom dijelom vozila, nakon čega je isti odbačen u desno, na koju stranu je i pao i pri tome zadobio teške tjelesne ozljede konstatirane od strane pomenutog vještaka medicinske struke. Konstatirao je i to da ovi pješaci nisu ni na koji način doprinijeli nastanku saobraćajne nezgode.

U pogledu brzine kretanja vozila Peugeot, vještak je zaključio da je ona prije destabilizacije vozila iznosila 96,1 km/h, a istu je izračunao uzimajući u obzir sve relevantne izgubljene brzine na parcijalnim putevima usporenja, pri čemu je uzeo u obzir izgubljene brzine na vidljivim tragovima zanošenja, izgubljene brzine usljed penjanja vozila na trotoar, usljed udara u ivičnjak, zatim zbog deformacije na motoru koja je dovela do curenja ulja i oštećenja prednjeg branika, kao i izgubljene brzine od mjesta penjanja na trotoar do mjesta zaustavljanja, usljed udara u kameni zid i tramvajsko stajalište i usljed naleta na pješake, te izgubljene brzine usljed deformacija na zadnjem lijevom dijelu vozila. U vezi navedenog je pojasnio i koje konkretne koeficijente usporenja je uzimao, jer se u zavisnosti od pojedinih puteva uzimaju pojedinačni koeficijenti usporenja, pa nakon što je za svaku od navedenih situacija izračunao vrijednost izgubljene brzine (na osnovu formula navedenih na str.21-23. nalaza), mogao je izračunati i brzinu kretanja vozila od 96,1 km/h u momentu destabilizacije vozila, s tim da je ista brzina bila i neposredno prije toga, budući da iz uvidajne dokumentacije nisu vidljivi tragovi usporenja. Na upit branitelja vještak je odgovorio da njegov nalaz ne sadrži odgovor na pitanje o frekvenciji i režimu saobraćaja *in tempore criminis*, ali da gustina saobraćaja može limitirati upravljanje vozilom u određenim okolnostima, zatim je pojasnio da je koeficijent usporenja pri zanošenju koji je koristio u svom nalazu (0,8 x 7,9) uzeo iz udžbenika Elementi sigurnosti cestovnog saobraćaja, autora Rotim Franka, te da se za svaki tip vozila koriste tabele koje nisu prikazane u nalazu niti ih ima kod sebe, ali je to stručni metod koji se primjenjuje svuda u svijetu, te da je kod tragova zanošenja koeficijent usporenja umanjen za 20 % budući da, ako se preduzima radnja kočenja, veći je koeficijent usporenja, što je naučno dokazano. Odgovorio je i da se najtačniji podatak o usporenju može dobiti eksperimentalnim putem na licu mjesta sa konkretnim vozilom i u konkretnoj saobraćajnoj situaciji, da u spisu nije našao podatak da je predmetno vozilo bilo na vanrednom tehničkom pregledu i da je podatak da je na vozilu nastupila totalna šteta prenio iz zapisnika o uvidaju, a on to nije utvrđivao. Također se vještak na upit branitelja izjasnio i o vrijednostima kinetičke energije i kako se ona poništava, pojašnjavajući da je energija prije sudara jednaka utrošenoj deformaciji nakon sudara i na putevima, odnosno, što je veća brzina - veća je i energija i obratno - energija je sve manja kako vozilo usporava i smanjuje se i brzina, jer se smanjuje i put. Na pitanje branitelja na osnovu čega je u nalazu dao prikaz oštećenja na čeonom dijelu i motoru vozila za brzinu od 64 m/h, te na bočnom dijelu vozila za brzinu od 50 km/h, vještak je pojasnio da se svi crash testovi koje radi EURO NCAP Institut rade za čeon i dio vozila sa 40% preklapanja sudarne površine pri toj brzini, jer se na osnovu toga izvrše poređenja oštećenja konkretnog vozila sa oštećenjima na testnom putničkom vozilu da bi se dobila brzina pri takvoj deformaciji, pojašnjavajući pri tome fotografije broj 9. i 10. iz nalaza, kao i da se prilikom određivanja odnosno izračuna izgubljenih brzina na deformacijama i na zadnjem dijelu vozila, koje su konkretno nastale usljed udara u tramvajsko stajalište, uzimaju najmanje moguće, odnosno minimalne vrijednosti kada nema preciznih podataka u pogledu navedenih deformacija. Na pitanje kako je utvrdio visinu ivičnjaka od 0,3 m (na

strani 21. nalaza, tačka b) i je li ga izmjerio na licu mjesta, vještak je pojasnio da se taj podatak nalazi u smjernicama za projektovanje, građenje, održavanje i nadzor na putevima, knjiga 1., poglavlje IV, strana 317., gdje su objašnjeni tzv. visoki ivičnjaci, pa i konkretni ivičnjak mora biti u skladu sa smjernicama. Vještak se na pitanje branitelja izjasnio da se brzina vozila računa prema parcijalnim putevima usporenja jer ono ne ostvaruje iste koeficijente usporenja na svim putevima (npr. može se desiti da postoji trag kočenja, pa se on prekida, pa se opet pojavi, pa eventualno trag zanošenja, a na tim putevima nije isti koeficijent usporenja), te da bi se odredila što tačnija brzina, mora se računati na parcijalnim putevima. Na pitanje branitelja o nagibu kolovoza vještak se izjasnio da nagib može imati utjecaja samo ako je preko 7%, što nije konkretan slučaj, te da je zakonski obavezno da ako postoji nagib u određenom procentu, mora postojati i saobraćajni znak sa tačnim procentualnim naznačenjem nagiba. Na pitanje branitelja je potvrdio da je uzrok destabilizacije vozila u konkretnom slučaju i reakcija vozača na kolo upravljača, te da u spisu tj. u materijalnoj dokumentaciji nije imao podatak da je ta reakcija iznudaena radnjom nekog drugog učesnika u saobraćaju i da mu nije poznato da li je cesta sa desne strane kretanja vozila bila prazna, zbog čega ne može tvrditi da reakcija vozača na kolo upravljača nije bila uzrokovana radnjom drugog učesnika u saobraćaju.

U nalazu i mišljenju, kao i u iskazu datom na pretresu, vještak se izjasnio da su postojale dvije uvjetne mogućnosti za izbjegavanje ove saobraćajne nezgode i to prva - da se optuženi kretao vozilom u gabaritima svoje lijeve saobraćajne trake, odnosno da je pratio kolovoz i druga - da je došlo do zaustavljanja vozila neposredno prije udara u ivičnjak sa desne strane kolovoza što je bilo moguće da se optuženi kretao brzinom manjom od 72,7 km/h (20,2 m/s) uz poduzimanje intenzivnog usporenja, odnosno brzinom manjom od 56,2 km/h (15,6 m/s) uz ostvareno usporenje na tragu zanošenja, tako da je brzina vozila Peugeot od 96,1 (26,7 m/s).

Kada je u pitanje saobraćajno vještačenje po vještaku odbrane, valja prvo reći da je pismeni nalaz i mišljenje vještak radio u dva navrata (nalazi i mišljenja od 22.09.2016. godine i od 18.06.2018. godine koji su preuzeti kao dokazi od strane ovog suda), a po svojoj sadržini su identični. Nadalje, vještačenje po vještaku odbrane je u pogledu vremena, mjesta i posljedica predmetne saobraćajne nezgode, kao i u pogledu parametara (mjerjenja) unesenih u uviđajnu dokumentaciju, saglasno vještačenju po vještaku optužbe, a oba vještaka su saglasna i u okolnosti da je vozilo rotiralo u smjeru kazaljke na satu, da vozilo u momentu destabilizacije gubi upravljivost, kao i u tome da tragovi u skici lica mjesta označeni brojevima od 1-8, predstavljaju tragove zanošenja, a ne tragove kočenja vozila. Također su vještaci saglasni u tome da u skicu lica mjesta nije ucrtan slivnik na kolovozu, a koji je evidentiran u fotodokumentaciji (fotografije na strani 11. i 12.) i iza kojeg počinje trag zanošenja vozila. Njihovi nalazi i mišljenja se razlikuju u pogledu izračuna brzine predmetnog vozila i u pogledu osnovnog uzroka njegove destabilizacije. Tako je prema vještaku odbrane (str. 4. i 5. nalaza i mišljenja od 18.06.2018. godine i od 22.09.2016. godine), brzina vozila Peugeot na početku zanošenja iznosila do 85 km/h, pri čemu je vještak cijenio izgubljenju brzinu utrošenu od deformacije u iznosu od 6,9 metara u sekundi ili 25 km/h (kako je to uneseno u formulu u pomenutom nalazu), a ta brzina je utrošena udarom u pješake, u tramvajsku nadstrešnicu, penjanje na ivičnjak i dr., te je u formuli uzeo u obzir najduži trag zanošenja (45,9 m) i maksimalno moguće usporenje vozila od 5,5 m/sec na kvadrat, koju vrijednost je dobio tako što je imao u vidu tehničke podatke sa interneta upravo za isti tip vozila prema kojem se pri brzini od 100 km/h ovo

vozilo može zaustaviti u prostoru od 39 metara, zatim je uzeo u obzir koeficijent prijanjanja, a potom primijenio jednadžbu gravitacija puta koeficijent prijanjanja iz koje slijedi rezultat maksimalno mogućeg usporenja od 9,80 m/sec na kvadrat. U iskazu na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom je naveo da prema podacima iz stručne literature važi jednadžba da je ovaj koeficijent usporenja 20% manji kod zanošenja, što bi iznosilo 7,85 m/sec na kvadrat i što bi bilo primjenjivo da se radi o relativno novom vozilu. Međutim, kako se u konkretnom slučaju radi o vozilu koje je u momentu nezgode bilo staro 11 godina i 11 mjeseci, znači da je usporenje bilo puno manje u odnosu na novo testno vozilo za koje bi bili primjenjive naprijed navedene vrijednosti. Realan pad usporenja u odnosu na novo (testno) vozilo bi iznosio do 30%, pa je u konkretnom slučaju uzeo da je primjenjivije usporenje za zanošenje od 70% koje pomnoženo sa navedenim koeficijentom od 7,85 po stavu vještaka daje realno usporenje predmetnog vozila od 5,5 m/sec na kvadrat, kod kojeg nalaza je ostao i na pretresu pred ovim sudom. Ovaj vještak smatra da je predmetna saobraćajna nezgoda mogla bila izbjegnuta da se vozilo kretalo brzinom do 60 km/h, jer pri toj brzini ne bi došlo do naleta na pješake, budući da bi se vozilo i pored destabilizacije pri navedenoj brzini zaustavilo.

Odgovarajući na pitanje ovog suda da li su u obzir pri izračunu brzine vozila uzeta usporenja koja nastaju pri udaru u svaku pojedinačnu prepreku koju je naveo u svom nalazu (u pješake, u tramvajsku nadstrešnicu, penjanje na ivičnjak i dr.), vještak se izjasnio da je kod njegovog izračuna brzina utrošena na deformacije prikazana kao zbirna ukupna brzina gledajući deformacije na vozilu Peugeot, jer se ne može pojedinačno svaka deformacija pripisati udaru u ivičnjak, udaru u nadstrešnicu, udaru u saksiju, udaru u pješake itd., budući da to nije još nigdje ispitano, već se uzima u obzir deformacija koja je nastupila na vozilu u određenom obliku, a u stručnoj literaturi postoje fotografije koje kažu kolika je ta izgubljena brzina u nekim tolerancijama od $\pm 10\%$. S tim u vezi je pojasnio da opći izgled oštećenja na predmetnom vozilu kad se fotografira i prikaže se deformacija, onda su vještaci dužni da pogledaju stručnu literaturu i da nađu izgled približnih deformacija koje su nastale na tom dijelu i koje najviše odgovaraju oštećenom vozilu u konkretnom predmetu. On nije neposredno pregledao predmetno vozilo, nego je oštećenja utvrdio prema fotodokumentaciji u spisu, pri čemu nije razmatrao nalaz vještaka mašinske struke Čučić Zlatana. Na daljnja pitanja o gubitku brzine pri udaru u prepreku, odnosno, da li je imajući u vidu trag zanošenja označen brojem 1. u skici lica mjesta koji se proteže uz lijevi ivičnjak, uključen u vrijednost od 6,9 m/sec (izgubljena brzina utrošena na deformacije) koju je koristio u formuli izračuna brzine vozila, vještak je pojasnio da se taj parametar odnosi samo na gubitak brzine prema deformacijama na školjci vozila, dok su svi ostali utrošci brzine sadržani u nastavku formule: $2 \times 5,5 \times 45,9$ pri čemu je broj 2 konstanta, 5,5 m/sec je maksimalno moguće usporenje vozila (koje je izračunato na način kako je prethodno navedeno), a 45,9 je najduži trag zanošenja. Na pitanje suda da li je na gubitak brzine od utjecaja intenzitet i dužina struganja guma od ivičnjak (npr. u zavisnosti da li je ivičnjak samo okržnut ili pod punim pritiskom guma udarila u ivičnjak), vještak je naveo da su ocrtni tragovi uključeni u drugom dijelu jednadžbe pod korijenom (o kojoj je prethodno govorio), dakle gubitak brzine na kvadrat plus 2 kao konstanta puta usporenje koje je jako bitno i dužina traga zanošenja koji uviđajna ekipa unese prilikom uviđaja. Na tom koeficijentu usporenja se uzimaju svi gubici brzine na putanji a u konkretnom slučaju se radi o putanji vozila koje klizi i usput rotira kotače, pa je stoga koristio maksimalno usporenje od 5,5 m/s na kvadrat, jer to

usporenje odgovara usporenju pri kočenju na mokrom podiju, dok je minimalno usporenje 3,5 do 4.

Kada je u pitanju uzrok destabilizacije predmetnog vozila, po mišljenju vještaka odbrane, je najvjerojatniji uzrok nailazak lijevih točkova tog vozila na udubljenje, tj. slivnik (o kojem je prethodno bilo riječi), jer se tada javljaju udarne i inercione sile koje dovode do gubitka upravljivosti tj. do destabilizacije, nakon čega je predmetno vozilo prvo svojim lijevim točkovima strugalo po lijevom ivičnjaku, a potom je došlo do rotacije vozila u smjeru kazaljke na satu, nakon čega izlijeće sa kolnika na trotoar (na desnoj strani) i svojom lijevom stranom udara u pješake koji su sjedili u neposrednoj blizini tramvajskog stajališta odbrane. Također je u pismenom nalazu i mišljenju iznesen stav da brzina vozila od 85 km/h nije uzrok njegove destabilizacije jer se vozilo po ravnom kolniku moglo kretati i većom brzinom od te, nego je najvjerojatniji uzrok destabilizacije, nailazak vozila na pomenuti slivnik (str. 7. nalaza i mišljenja od 18.06.2018. godine i od 22.09.2016. godine).

Na pretresu pred ovim sudom, na pitanje suda da ako je uzrok destabilizacije vozila nailazak na slivnik, kako to da se na tom mjestu na kojem svakodnevno prolaze na stotine vozila nije desila neka druga saobraćajna nesreća, vještak je odgovorio da je iz fotodokumentacije vidljivo da je trag broj 1. koji predstavlja početak tragova zanošenja vozila, odmah iza slivnika, što je on označio u svom nalazu i da je to bio povod zašto se izjasnio da je najvjerojatnije da je došlo do destabilizacije odnosno gubitka upravljivosti nailaskom vozila na slivnik, a moguće je još i da je vozač trznuo korpurom volana što on ne zna, nego je prema stručnoj literaturi jedan od uzroka i nailazak na neko udubljenje. Slivnici na cesti treba da budu u ravnini sa cestom i to je standard, a ovaj konkretni je je po njemu udubljen 5-10 cm, ali da to nije nigdje konstatirano u dokumentaciji, odnosno izmjereno. Također je na pitanje suda odgovorio da po njegovom mišljenju, da se predmetno vozilo kretalo brzinom od 60 km/h, ne bi moglo doći do suprotne strane „trotoara“ (očigledno je da misli na trotoar na suprotnoj strani kolovoza), pa je na daljnje pitanje da li ga je onda brzina od 85 km/h koju je vještak utvrdio u svom nalazu „odvela“ na suprotnu stranu, vještak je potvrdio da to jeste tako. Na pitanje federalne tužiteljice kako je utvrdio ovu brzinu od 60 km/h (pri kojoj bi se vozilo zaustavilo prije naleta na pješake), vještak se izjasnio da nije znao da treba dati i taj izračun, a na pitanje koja je dozvoljena brzina kretanja vozila na ovoj dionici puta, vještak je izjavio da je to po njemu 60 km/h.

Prije ocjene nalaza i mišljenja vještaka odbrane i optužbe, treba reći da su obje stranke bezuspješno pokušale diskreditirati vještaka suprotne stranke, pa je branitelj optuženog u tom pravcu sugerirao da u nekim drugim predmetima nalaz i mišljenje vještaka optužbe Kamenjašević Nedima nije bio prihvaćen, ali tu tvrdnju ničim nije potkrijepio, a ukazivao je i to da u konkretnom predmetu vještak nije odgovorio na sva pitanja postavljena u naredbi za vještačenje, konkretno na pitanje o intenzitetu saobraćaja *in tempore criminis*, iako su s tim u vezi u spisu postojali iskazi svjedoka. S tim u vezi je vještak pojasnio da je vještačenje obavio temeljem materijalne dokumentacije u spisu (a ista je navedena na str. 3. i 4. njegovog nalaza), što po ocjeni ovog suda nije od utjecaja na kvalitet provedenog vještačenja, budući da je analiza i ocjena iskaza sadržanih u spisu, te njihovo dovođenje u vezu sa drugim dokazima, uključujući i nalaz vještaka, zadatak ovog suda. Osim toga je i vještak odbrane svoj nalaz i mišljenje dao isključivo temeljem materijalne

dokumentacije u spisu, ne uzimajući u obzir iskaze date tokom postupka. Ni ukazivanje odbrane da u nalazu i mišljenju vještaka nisu prikazane tabele iz udžbenika koje je koristio, pri čemu se pozvao na odredbu člana 111. ZKP FBiH, ne dovodi u sumnju nalaz ovog vještaka niti je od utjecaja na njegovu zakonitost. Naime, po toj odredbi je vještak dužan tužitelju, odnosno sudu dostaviti svoj izvještaj koji sadrži dokaze koje je pregledao, obavljene testove, nalaz i mišljenje do kojeg je došao i sve druge relevantne podatke koje vještak smatra potrebnim za pravednu i objektivnu analizu, te će vještak detaljno obrazložiti kako je došao do određenog mišljenja, a u konkretnom je slučaju tako i postupljeno. Tabele iz udžbenika koje je vještak pri svojim izračunima koristio, ne mogu se podvesti pod ono šta je u smislu prvog dijela navedene odredbe vještak dužan dostaviti sudu. Po ocjeni ovog suda, vještak je pozivajući se na ove tabele, a na upit odbrane, dao obrazloženje kako je došao do određenog mišljenja, pa je time i postupio u skladu sa (drugim dijelom) navedene odredbe.

S druge strane, federalna tužiteljica je ukazivala da vještak odbrane nije vještak saobraćajne struke nego vještak mašinske struke, što je vještak pojasnio navodeći da je on na listi vještaka koja važi za područje Federacije BiH uvršten kao vještak mašinske struke, dok je „Pred ministarstvom pravde u Banjaluci...od 2008. imenovan za vještaka prometno-mašinske odnosno strojarske struke“. Međutim, stav je ovog suda da okolnost da je vještak u dva entiteta BiH na listama vještaka za dvije oblasti (koje su uostalom, u znatnoj mjeri srodne), ne može sama po sebi diskreditirati vještaka, nego je za ocjenu njegove stručnosti i objektivnosti nužno ispitati uvjerljivost i ukupni kvalitet njegovog nalaza i mišljenja, kao i iskaza u konkretnom predmetu, što je opet zadatak ovog suda.

Postupajući u tom pravcu, ovaj sud je u konkretnom slučaju u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje, kao i iskaz vještaka optužbe, nalazeći da ga posve stručnim i objektivnim, dosljednim i jasnim, te u svim bitnim elementima uvjerljivijim u odnosu na nalaz i mišljenje te iskaz vještaka odbrane. Prije svega, kada je u pitanju brzina predmetnog vozila, za ovaj sud je prihvatljivije objašnjenje vještaka optužbe o njenom izračunu, jer je objektivnije u odnosu na izračun vještaka odbrane. Naime, vještak optužbe je uračunao sve pojedinačne parcijalne gubitke brzine koji su relevantni u konkretnom slučaju, jasno to prikazujući kroz odgovarajuće formule u svom nalazu i mišljenju, tako da se sa lakoćom može pratiti gubitak brzine na svakom pojedinom dijelu puta, dok to iz nalaza i mišljenja vještaka odbrane nije moguće utvrditi, jer je u njemu prikazana samo zbirna brzina utrošena na (sve) deformacije, te zbirni koeficijent maksimalnog mogućeg usporenja pri zanošenju. Vještak odbrane nije dovoljno uvjerljivo objasnio ni to na koji je način utvrdio taj koeficijent od 5,5 m/sec, imajući pri tome u vidu da je pri poređenju starosti predmetnog vozila u odnosu na novo (testno) vozilo uzeo da je realan pad usporenja do 30% (zbog pohabanosti dijelova, starosti instalacija i dr.), ali pri tome nije objasnio zbog čega je uzeo procenat od 30% kao realan, obzirom da u spisu ne postoje podaci o stanju vozila tj. pohabanosti dijelova, starosti instalacija i dr. prije saobraćajne nezgode, pa se ovakav izračun doista doima proizvoljnim. Nadalje, u pogledu uzroka destabilizacije vozila, za ovaj sud nije prihvatljiv stav vještaka odbrane po kojem je ona nastala usljed naleta vozila na slivnik kolovoza, a ni sam vještak u to nije siguran, budući da o tome govori kao o „najvjerovatnijem“ uzroku što dovodi u vezu sa početkom traga zanošenja nakon slivnika, ali isto tako ne isključuje i da je „vozač trznio korpurom volana“. Na ovom mjestu valja reći da, iako pomenuti slivnik nije ucrtan u skici lica mjesta, to ne dovodi u pitanje njenu objektivnost i tačnost u odnosu na ostale unesene

parametre, a to da se slivnik doista nalazio ispred početka traga zanošenja i da je nešto udubljen u odnosu na površinu kolovoza, nesporno proizlazi iz fotodokumentacije. Od svega najbitnije u zaključku da nalet vozila na slivnik nije uzrok destabilizacije vozila je objašnjenje vještaka optužbe da bi se u tom slučaju vozilo zarotiralo suprotno od kretanja kazaljke na satu, što je potpuno jasno i logično, imajući u vidu osnovne zakone fizike. Pored toga je nalaz vještaka odbrane sam sebi kontradiktoran, jer tvrdnja da brzina od 85 km/na sat nije uzrokom destabilizacije je suprotna tvrdnji da bi se vozilo i pored destabilizacije zaustavilo prije naleta na pješake pri brzini od 60 km/h. Pri tome je vještak u svom iskazu na pretresu pred ovim sudom potvrdio da je brzina vozila od 85 km/na sat „odvela“ vozilo na suprotnu stranu kolovoza, pa se onda ne može ni prihvatiti njegovo mišljenje da brzina vozila nije uzrok njegove destabilizacije. Stručnost i objektivnost ovog vještačenja dovedena je u pitanje i time što se iz njega uopće ne vidi na koji način je utvrđena brzina od 60 km/h pri kojoj ne bi došlo do naleta na pješake, kao i time što vještak ne raspolaže ni tačnim podatkom o ograničenju brzine na predmetnoj dionici puta.

Nasuprot tome, vještak optužbe je svoj nalaz i mišljenje jasno obrazložio u svim segmentima, te dosljedno odgovorio na sva postavljena pitanja prilikom davanja iskaza, dajući pri tome uvjerljiva i logična objašnjenja, pa tako i u pogledu uzroka destabilizacije predmetnog vozila (o čemu je prethodno bilo riječi), pri čemu takvo vještačenje nije dovedeno u pitanje drugim dokazima, pa ga ovaj sud cijeni stručnim i objektivnim i prihvata u cijelosti.

Prihvatajući nalaz i mišljenje ovog vještaka, a imajući u vidu da se prema istom ne može sa sigurnošću utvrditi da li je došlo do kontakta vozila Peugeot sa ivičnjakom na lijevoj strani kolovoza, ovaj sud je iz činjeničnog opisa izostavio navode „prednjim lijevim točkom ostvario kontakt sa ivičnjakom kolovoza sa lijeve strane, potom“, kao nedokazane. Također, prihvatajući da je prema nalazu ovog vještaka brzina vozila kojim je upravljao optuženi iznosila 96,1 km/h, sud je taj navod unio u izreku, brišući navod iz optužnice „oko 97 km/h“.

Odbrana je izvela i dokaz saslušanjem optuženog kao svjedoka. S tim u vezi, a povodom ranije obrazloženih odluka ovog suda o izdvajanju iz spisa nezakonitih dokaza, sud napominje da se ni prilikom analize iskaza optuženog kao svjedoka, neće cijeliti dijelovi tih iskaza u kojima optuženi daje svoj osvrt na nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Kovačević Ševala, kao i na video snimke nadzornih kamera sa naprijed pomenutih objekata, budući da se radi o nezakonitim dokazima.

Optuženi je u svom iskazu na glavnom pretresu od 17.05.2016. godine izjavio da je kritične večeri sa društvom išao da isprate druga koji je putovao na ekskurziju ispred Zemaljskog muzeja pa kad su to učinili, zvala ga je majka kojoj je rekao da će doći kući i tad mu je drug E. koji je bio u drugom autu Alfa Romeo predložio da se provozaju još jedan krug oko čaršije, pa da idu kući što je on prihvatio. Vozili su normalnom brzinom prema čaršiji, uhvatili su zeleni val i nisu nigdje stali na crveno svjetlo, ali pošto je na čaršiji bila malo veća gužva, tu su malo zastali i kod ih je zateklo crveno svjetlo. Tvrdi da nisu prošli kroz crveno svjetlo da su se vozili normalno do gdje su malo usporili, a išli su toliko sporo da su mogli pričati kroz prozor vozila. E. ga je pitao da prođu još jedan krug, a on je rekao da mora kući. Stali su prije BBI na semaforu kada je E. otišao u desnu traku, a on je bio u krajnjoj lijevoj i tu su se pozdravili, a on (optuženi) je od tog semafora

nastavio kretanje prema Predsjedništvu. Dozvoljava mogućnost da je išao većom brzinom od propisane, ali ne tako velikom brzinom jer je bila gužva. Malo je prikočio, nije skroz kočio zbog te gužve i nastavio je kretanje prema A. džamiji, gdje je trebao skrenuti lijevo da ide kući. Vidio je u desnom retrovizoru kako se velikom brzinom prema njemu kreće Audi A-6 i jako mu je zabljesnulo u oči. U srednjoj i u desnoj traci su bila auta i Audi je mogao proći samo između njega i tog auta u srednjoj traci. Kako je Audi išao velikom brzinom prema njemu, on je vidio da će ga udariti pa je krenuo da mu se skloni, jer je mislio da se može skloniti malo u lijevo da ovaj prođe, ali je tada udario u ivičnjak i poslije toga se stvarno ništa ne sjeća, vjerovatno se prepao. U tom momentu je vjerovatno zažmirio i ne može ničeg da se sjeti. Osjetio je udar i kad je otvorio oči, vidio je da je na tramvajskom stajalištu. Čuo je da je neka cura vrisnula, izašao je iz auta i vidio momka kako leži na podu i on (optuženi) je počeo da vrišti. Kad je prošao malo ispred i okrenuo se prema autu, vidio je ispod auta žensko tijelo, a poslije toga se stvarno ničeg ne sjeća do trenutka kad je bio u policijskom autu. Tek u policijskoj stanici je postao svjestan toga šta je uradio, nije mogao da spava, plakao je čitavu noć. Izjavio je da je uputio pismo porodici oštećene, te je izrazio žaljenje i kajanje zbog posljedica koje su nastupile. U unakrsnom ispitivanju je izjavio da je on upravljao vozilom krajnjom lijevom trakom do trotoara, da je vozilo u traci do njega bilo suviše blizu, pa je mislio da Audi ne može proći između tog i njegovog vozila i da će ga udariti, zbog čega se sklanjao u lijevo, a Audi je „proletio“ između njih: „on kako je proletio, ja sam udario u trotoar“. Audi nije ušao u njegovu (lijevu) traku jer je iza optuženog bilo vozilo, bilo je vozilo i ispred optuženog u susjednoj traci, i pored Audija u desnoj traci kao i na šinama su bila vozila, tako da Audi nije imao gdje da prođe osim ispred njega (optuženog), kako navodi, „vidim da će mi uletiti“. Tvrdi da nije prekršio ni jedan saobraćajni propis, osim brzine, a sa sigurnošću tvrdi da nije vozio 100 km/h, jer je to jako velika brzina. Kad je udario u ivičnjak, on se poslije toga više ničeg ne sjeća, a da je mogao kontrolirati u tom trenutku svoje auto, on bi to učinio da je imao otvorene oči, ali je u tom momentu zažmirio.

U iskazu sa glavnog pretresa od 26.04.2018. godine, optuženi je uglavnom ponovio prethodno navedeni iskaz, s tim da je izjavio da je vozio brzinom od 80 do 85 km/h i da to zna jer je gledao kazaljku, zatim više nije tvrdio da je udario u ivičnjak navodeći „znam da sam opalio od nešta, ali mislim da sam udario u slivnik i tu me ponijelo...“, te je i na unakrsna pitanja odgovorio da je udario „u nešto“, a na pitanje da li je Audi jedino vozilo koje je prošlo pored njega je odgovorio da nije rekao da je Audi prošao pored njega i da on nije vidio šta je bilo s tim autom. Također je izjavio da „njegov bljesak je ogroman bio prema mom retrovizoru...“ (mислеći na vozilo Audi i svoj desni retrovizor), te je potvrdio da je dosta puta ranije vozio na dionici na kojoj se desila saobraćajna nezgoda.

Optuženi u svojim iskazima dakle ne spori da je upravljao predmetnim vozilom i da je na prethodno opisanom dijelu puta došlo do toga da je izgubio kontrolu nad vozilom i da se ono našlo na suprotnoj strani kolovoza, te se popelo na trotoar i prouzročilo naprijed navedene posljedice, a takav je iskaz potvrđen i dokazima o kojima je prethodno bilo riječi. Nadalje, ni za ovaj sud nije sporno da je neposredno prije saobraćajne nezgode na predmetnom dijelu puta, pored vozila optuženog (dakle trakom koja se nalazi do krajnje lijeve u kojoj je on bio), prošlo vozilo Audi sive boje, jer su to potvrdili svjedoci K.DŽ. i Š.Z. Međutim, iskaz optuženog u preostalom dijelu, po ocjeni ovog suda se ne može prihvatiti vjerodostojnim iz više razloga. Prije svega, posve je neprihvatljivo da, ako se vozilo Audi kretalo svojom saobraćajnom trakom, pored saobraćajne trake kojom se

kretao optuženi (a to potvrđuje i optuženi, kao i svjedok Š.Z.), može doći do zasljepljenja optuženog farovima pomenutog vozila jer da je to tako, funkcioniranje saobraćaja u više saobraćajnih traka istog smjera uopće ne bi bilo moguće. Dakle, do zasljepljenja o kojem govori optuženi je jedino moglo doći da se Audi kretao istom saobraćajnom trakom iza njega, a iz izvedenih dokaza je nesporno da to nije slučaj. S druge strane, da je optuženi zaista bio zasljepljen svjetlima nekog vozila, postavlja se pitanje kako on u takvoj situaciji može znati o kojem se vozilu radi, pa čak i kojeg je tipa to vozilo? I pod pretpostavkom da je to vozilo prošlo pored njega (a u svom iskazu od 26.04.2018. godine je na pitanje tužiteljice odgovorio da nije rekao da je Audi prošao pored njega i da on nije vidio šta je bilo s tim autom), nevjerovatno bi bilo da pri tvrdnji da se to vozilo kretalo velikom brzinom, zapazi tip vozila (Audi A-6). Po ocjeni ovog suda, marku i tip vozila kojeg je spominjao u svom iskazu, optuženi je mogao znati samo ukoliko je to vozilo zapazio prethodno i ukoliko je iz nekog razloga obraćao pažnju na njegovo kretanje, a iz iskaza svjedoka K.DŽ. i Š.Z. upravo i proizilazi da su se ova dva vozila međusobno pratila. Dalje, evidentno je da optuženi svoj iskaz sa ponovljenog glavnog pretresa od 26.04.2018. godine prilagođava nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke Čorić Ante (kao dokaza odbrane), jer je taj vještak svoj iskaz dao dana 11.10.2016. godine (dakle, nakon što je optuženi prvi put svjedočio na glavnom pretresu 17.05.2016. godine), pa onda optuženi odstupa od svog prvog iskaza u bitnim činjenicama. Naime, u iskazu od 17.05.2016. godine je optuženi bio isključiv u tvrdnji da je prvo udario u lijevi ivičnjak, jer je okrenuo volan ulijevo kako bi se sklonio da Audi može proći, dok u iskazu od 26.04.2018. godine navodi da misli da je udario u slivnik (koji je tek kroz nalaz i mišljenje pomenutog vještaka spomenut kao mogući uzrok destabilizacije vozila), odnosno, navodi da je udario „u nešto“. Osim toga, u drugom iskazu optuženi precizira i brzinu vozila prilagođavajući je nalazu i mišljenju vještaka odbrane prema kojem je ta brzina iznosila oko 86 km/h. Konačno, navedeni iskaz optuženog je u suprotnosti i sa materijalnim dokazima, prvenstveno sa skicom lica mjesta u kojoj su evidentirani tragovi zanošenja njegovog vozila u pravcu kazaljke na satu (gledano iz pravca njegovog kretanja), a iz čega proizilazi da je volanom skrenuo u desnu, a ne u lijevu stranu kako tvrdi u svom iskazu. Prema tome, destabilizacija vozila optuženog nije nastala u momentu kada je „u nešto udario“ kako to on tvrdi u svom iskazu, nego kada je volanom skrenuo udesno uz brzinu vozila od 96,1 km/h što je detaljno pojašnjeno i u nalazu i mišljenju, kao i u iskazu vještaka saobraćajne struke Kamenjašević Nedima o čemu je ovaj sud već dao razloge. Iz svega navedenog, a kako to pokazuju dokazi, slijedi i da se cijeli događaj nije odvijao na način kako ga je opisao optuženi u svom iskazu, nego da je između njega i vozača vozila Audi postojao prethodni saobraćajni odnos u kojem su jedan drugog pratili, te da je prolaskom vozila Audi pored vozila optuženog, optuženi krenuo za njim skrećući udesno, čime je pri navedenoj brzini došlo do destabilizacije vozila kojim je upravljao i daljnjih posljedica opisanih u izreci ove presude.

Odbrana je kao svoj dokaz izvela i vještačenje po vještaku neuropsihijatru Kučukalić Abdulahu koji je u svom nalazu i mišljenju, te iskazu sa glavnog pretresa naveo da optuženi ne boluje od nekog duševnog poremećaja privremenog ili trajnog psihotičnog karaktera, da je osoba prosječnih intelektualnih sposobnosti, urednog kongitivnog funkcioniranja, da nije našao elemente poremećaja u strukturi ličnosti i asocijalnog ponašanja, da je osoba koja ne konzumira psihoaktivne supstance, niti je ovisan o alkoholu. Konstatirao je da je optuženi nakon saobraćajne nesreće, zapao u stanje akutne stresne reakcije koja je posljedica traumatskog događaja van uobičajenog ljudskog

iskustva, što se manifestiralo određenim promjenama u ponašanju, dezorijentacijom, suženjem svijesti, pretjeranom psiho aktivnom motorikom, paničnom ankcioznošću, a sve je to pratila kratkotrajna amnezija za period od momenta udara u trotoar, pa do momenta povređivanja oštećenih. Nakon te akutne stresne reakcije koja je imala svoj intenzitet i koja je tretirana i u toku boravka u pritvoru, došlo je do pojave simptoma posttraumatskog stresnog poremećaja. Optuženi je odrastao u pristojnoj socijalnoj sredini uz vrlo dobru emocionalnu podršku roditelja i uz dobre odnose između roditelja i djeteta i može se sa sigurnošću reći da nije sklon asocijalnim i agresivnim oblicima ponašanja. Optuženi je bio sposoban da shvati značaj svog djela i upravlja svojim postupcima, osim u periodu od 5-10 minuta nakon krivičnog djela tj. nakon udara u trotoar jer nakon toga „kao da mu je neko ugasio svjetlo“. U unakrsnom ispitivanju vještak je pojasnio da akutni PTSP može trajati do tri mjeseca, te iako su kod optuženog i nakon tri godine od saobraćajne nezgode prisutni simptomi PTSP, oni su daleko manjeg intenziteta. Na pitanje tužiteljice je odgovorio da je do „gubitka svijesti“ kod optuženog došlo prilikom prvog udara kada on gubi kontrolu nad upravljanjem vozilom i od tada njegova sjećanja ne postoje, on poduzima nesvrsishodne radnje, galami, pokušava da podigne auto i to traje 5-10 minuta.

Prije ocjene iskaza ovog vještaka, valja prvo reći da on ne može biti cijenjen u dijelu u kojem se vještak izjašnjavao o vjerodostojnosti iskaza optuženog i o njegovom umišljaju, budući da se radi o pravnim, a ne medicinskim pitanjima, tako da na njih odgovore može dati isključivo sud, a ne vještak. Također je neprihvatljiv dio iskaza ovog vještaka da je do „gubitka svijesti“ kod optuženog došlo prilikom prvog udara kada on gubi kontrolu nad upravljanjem vozilom, jer to ni optuženi ne navodi u svom iskazu, nego je bio izričit u tome da je tada zažmirio (pa zbog toga ne zna šta se dešavalo), a ne da je izgubio svijest. Osim toga, iz pismenog nalaza i mišljenja vještaka proizilazi da je optuženi izgubio sjećanje (a ne svijest) u trajanju od 5-10 minuta, ali nakon „stresnog događaja“, a ne u momentu kada gubi kontrolu nad vozilom. Također, iz iskaza optuženog ne proizilazi ni da je izgubio svijest nakon dešavanja na suprotnoj strani kolovoza, jer je izjavio da je izašao iz vozila i da je vidio žensko tijelo ispod istog, ali da se ne sjeća daljnjih dešavanja do momenta kada se našao u policijskom autu. U pogledu postojanja akutnog PTSP kod optuženog, sud u tom dijelu nalaz ovog vještaka prihvata kao objektivan i stručan, budući da je u saglasnosti i sa drugim dokazima, a pri tom nije ničim osporen.

Analizirajući činjenične navode optužnice, ovaj sud je dalje utvrđivao da li je i koje saobraćajne propise koji mu se stavljaju na teret, optuženi prekršio, cijeneći pri tome odredbe Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini (Službeni glasnik BiH broj 6/06, 75/06, 44/07, 84/09, 48/10 i 18/13), koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela.

Prema odredbi člana 44. stav 1. ZO SSP, vozač se na putu u naselju ne smije kretati vozilom brzinom većom od 50 km na sat, osim ako saobraćajnim znakom nije drugačije određeno. Optuženi je u konkretnom slučaju vozio brzinom od 96,1 km/h, pa iako mu se zbog primjene principa zabrane *reformatio in peius* mora uzeti da je ograničenje brzine bilo 60 km/h (kako je prethodno pojašnjeno), nesporno je da je ovu blankentnu normu prekršio, jer je vozio brzinom koja je za 36 km/h veća od one koja mu se kao dozvoljena stavlja na teret optužnicom. Ni sam optuženi ne osporava da je vozio brzinom većom od dozvoljene (mada tvrdi da je brzina bila oko 80-85 km/h), pa je dakle bio svjestan kršenja ovog propisa.

Po odredbi člana 50. stav 1. ZO SSP, vozač koji se približava raskrsnici mora da vozi sa povećanom oprežnošću, koja odgovara uvjetima saobraćaja na raskrsnici. U konkretnom slučaju slijedi da se saobraćajna nezgoda desila u najprometnijoj, glavnoj gradskoj ulici – ulici Maršala Tita, na dijelu kolovoza ispred zgrade Predsjedništva BiH, ispred kojeg dijela kolovoza se nalazi raskrsnica i semafor kod BBI banke, a nakon raskrsnice, preko puta zgrade Predsjedništva je tramvajska stanica, što je sve optuženom bilo poznato, jer je u svom iskazu potvrdio da je tom dionicom vozio dosta puta. Iz iskaza svjedoka Š.Z. i K.DŽ. proizilazi da je na tom dijelu puta bilo vozila u svim saobraćajnim trakama, a to je potvrdio i sam optuženi, dok po nalazu vještaka saobraćajne struke Kamenjašević Nedima (a s tim je saglasan i vještak odbrane Ćorić Ante), brzina vozila kojim je upravljao optuženi je bila ista kao i u momentu destabilizacije jer nema nikakvih tragova usporenja, iz čega slijedi da optuženi nije postupao sa povećanom oprežnošću u datoj situaciji, pa je dakle svjesno prekršio i ovaj blanketni propis.

S druge strane, odredba člana 39. stav 2. ZO SSP, uopće nije primjenjiva na konkretnu saobraćajnu situaciju. Prema toj odredbi vozač je dužan da drži vozilo u kretanju što bliže desnoj ivici kolovoza i naolikoj udaljenosti od nje da, s obzirom na brzinu kretanja vozila, uvjete saobraćaja i stanje i osobine puta ne ugrožava druge učesnike u saobraćaju i sebe ne izlaže opasnosti, pa se ona dakle ne može odnositi na put na kojem za saobraćaj vozila u istom smjeru postoji više saobraćajnih traka. Da je to zaista tako, proizilazi iz stava 3. iste zakonske odredbe, koja između ostalog propisuje da na kolovozu na kome za saobraćaj vozila u istom smjeru postoje najmanje dvije obilježene saobraćajne trake, vozač može koristiti i saobraćajnu traku koja se ne nalazi uz desnu ivicu kolovoza.

Konačno, po odredbi člana 38. ZO SSP (koja nema stav 1.), vozač mora za kretanje vozila da koristi isključivo put, odnosno kolovoz ili saobraćajnu traku, namijenjenu za saobraćaj one vrste vozila kojoj pripada, osim u slučaju opasnosti. Međutim, iz činjeničnog opisa djela u optužnici ne proizilazi da se optuženi vozilom kretao izvan kolovoza tj. po površinama koje nisu namijenjene za saobraćaj, nego se navodi da je došlo do iskakanja vozila na trotoar, što se ne može podvesti pod kršenje ove blanketne norme.

Obzirom na ovakva utvrđenja, sud je iz činjeničnog opisa brisao navode da je optuženi prekršio odredbe člana 38. stav 1. i člana 39. stav 2. ZO SSP i tekst kojim se one opisuju „da vozilo drži unutar površine kolovoza namijenjenog za saobraćaj, da drži vozilo u kretanju što bliže desnoj ivici kolovoza na udaljenosti da ne ugrožava druge učesnike u saobraćaju“.

Slijedom navedenog, ovaj sud nije mogao prihvatiti da su u opisu djela iz optužbe sadržana bitna obilježja krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH.

Naime, sud je razmotrio navode optužnice da je optuženi u konkretnoj saobraćajnoj situaciji postupao sa eventualnim umišljajem, odnosno, da je bio svjestan da zbog nepridržavanja saobraćajnih propisa može nastupiti zabranjena posljedica i da može dovesti u opasnost život ljudi i imovine na koju je pristao, pa je našao da takvi navodi nisu prihvatljivi. Naime, optužnica je ovu okolnost očigledno gradila samo na brojnosti saobraćajnih propisa koje je optuženi navodno prekršio na mjestu saobraćajne nezgode, pri čemu je, iz prethodno datih razloga jasno da dva od četiri navedena propisa optuženi

nije prekršio. Pri tome, optužnica osim navoda da je optuženi vozio nedozvoljenom brzinom od oko 97 km/h i da je propustio da se sa povećanom oprežnošću koja odgovara uvjetima saobraćaja na raskrsnici približi raskrsnici, uopće ne sadrži druge činjenice i okolnosti iz kojih bi proizilazilo da je kršenje saobraćajnih propisa od strane optuženog bilo grubo i/ili bezobzirno (pa da bi se iz toga mogle utvrditi odlučne činjenice za zaključak o njegovom pristajanju na posljedicu u vidu dovođenja u opasnost života ljudi ili imovine), zbog čega ni ovaj sud takav njegov psihički odnos prema krivičnom djelu nije mogao utvrditi. Naime, ono što je opisano optužnicom, uz okolnost da navedena dva saobraćajna propisa optuženi nije prekršio, te uz okolnost da je vozio brzinom koja je za 36 km/h veća od one koja mu se kao dozvoljena stavlja na teret optužnicom, upućuje na njegovo postupanje sa svjesnim nehatom, odnosno, da je bio svjestan da upravljajući vozilom takvom brzinom i zbog nepridržavanja saobraćajnih propisa može nastupiti zabranjena posljedica i da može dovesti u opasnost život ljudi i imovinu, ali olako držeći da do toga neće doći, pri čemu se i nastupanje teže posljedice pripisuje nehату. Slijedom toga, ovaj sud je iz činjeničnog opisa brisao riječi „na koju je pristao“ i u izreku unio navod „ali olako držeći da to toga neće doći“, radi čega su njegove radnje iz izreke ove presude pravno ocijenjene kao krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 4. u vezi sa članom 332. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH za koje krivično djelo ga je oglasio krivim.

Pri tome, sve izmjene činjeničnog opisa o kojima je prethodno bilo riječi su u granicama optužnice, jer istima nije izmijenjen objektivni identitet djela, pri čemu se radi o izmjenama koje su u korist optuženog.

Prilikom odlučivanja o kazni, ovaj sud je u smislu odredbe člana 49. stav 1. KZ FBiH imao u vidu sve okolnosti koje su od utjecaja na odmjeravanje kazne. Tako je od olakšavajućih okolnosti sud na strani optuženog cijenio da ranije nije osuđivan (što proizilazi iz izvoda iz kaznene evidencije MUP-a Kantona Sarajevo broj: 02/1-4-1-04-31-256/15 od 10.06.2015. godine), da je krivično djelo učinio kao mlađa punoljetna osoba (rođen 15.06.1995. godine), da je izrazio žaljenje zbog smrti oštećene O.J. i tjelesnog ozljeđivanja J.E.R. koje je po ocjeni ovog suda stvarno i iskreno, jer je vidno manifestirano, te okolnost da je porodičan, odnosno da je otac mladb.djeteta. Međutim, ove olakšavajuće okolnosti ne mogu umanjiti značaj niti intenzitet otežavajućih okolnosti koje su se stekle na strani optuženog, a one se ogledaju u tome da je pored smrti mlade djevojke, teško tjelesno ozljeđena još jedna osoba, koja okolnost prelazi mjeru potrebnu za postojanje kvalificiranog oblika krivičnog djela za koje ga je ovaj sud oglasio krivim, pri čemu od strane oštećenih nije bilo nikakvog doprinosa nastanku predmetne saobraćajne nezgode. Sud je kao otežavajuću okolnost cijenio i sam način izvršenja krivičnog djela, odnosno okolnost da se ono desilo u samom centru grada i u glavnoj gradskoj prometnici, što je izazvalo i značajno uznE.enje javnosti. Naposljetku, kao otežavajuća okolnost na strani optuženog je od najvećeg značaja to što je prije predmetne saobraćajne nezgode kažnjavao 17 puta zbog raznih saobraćajnih prekršaja i to u veoma kratkom vremenskom periodu. Naime, iz izvoda iz prekršajne evidencije MUP-a Kantona Sarajevo broj: 02/1-4-1-04-31256/15 od 10.06.2015. godine, proizilazi da je optuženi u toku 2013. godine prekršajno kažnjavao 3 puta, u toku 2014. godine je kažnjavao 6 puta, a u toku 2015. godine 8 puta i to do dana predmetne saobraćajne nesreće (koja se desila 09.06.2015. godine), pri čemu je zadnji prekršaj učinio dana 01.06.2015. godine, dakle, svega 8 dana prije predmetnog događaja. Uz to, iz kopije vozačke dozvole optuženog

proizilazi da mu je ista izdata 19.09.2013. godine, da je prvi saobraćajni prekršaj nakon toga učinio već 04.10.2013. godine, a potom u kontinuitetu i sa povećanim intenzitetom nastavio sa činjenjem saobraćajnih prekršaja sve do predmetne saobraćajne nezgode, pri čemu su optuženom u navedenom periodu određena i 3 kaznena boda (po 1 bod za svaku od ove 3 godine), iz čega slijedi da je učinio i 3 prekršaja kojima je izazvana saobraćajna nezgoda (čl. 238. stav 2. i 239. stav 2. ZO SSP), pa nisu prihvatljivi navodi iz njegovog iskaza da su mu prekršajne kazne izricane zbog manje značajnih prekršaja tj. zbog pogrešnog parkiranja i nevezivanja sigurnosnog pojasa.

Slijedom toga, ovaj sud je optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju je optuženom na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru od 10.06.2015. godine do 20.04.2017. godine i od 04.05.2017. godine do 19.04.2018. godine, nalazeći da je ona srazmjerna okolnostima koje su od utjecaja na njeno odmjeravanje. Pri tome je ovaj sud imao u vidu da je ovakva kazna neophodna da bi se njome izrazila društvena osuda krivičnog djela i zaštitilo društvo od činjenja krivičnih djela preventivnim utjecajem na druge, te da bi se njome utjecalo na optuženog, ali i da bi se ostvarila zaštita i satisfakcija žrtve krivičnog djela, tako da će se izrečenom kaznom ostvariti ciljevi kažnjavanja. Sud je pri odlučivanju o kazni koju je izrekao optuženom, imao u vidu i navode njegovog branitelja kojima je ukazivao na stav ovog suda iz presude broj 09 0 K 022420 15 Kž 5 od 04.11.2015. godine, ali je našao da se ne radi o bitno identičnim okolnostima od značaja za odmjeravanje kazne kakve postoje u konkretnom slučaju, imajući posebno u vidu da u ovom predmetu nije bilo nikakvog doprinosa pješaka nastanku saobraćajne nezgode.

Na osnovu odredbe člana 77. KZ FBiH sud je optuženom izrekao i sigurnosnu mjeru zabrane upravljanja prijevoznim sredstvima kategorije "B" u trajanju od 3 (tri) godine računajući od pravomoćnosti presude, s tim što se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne računa u vrijeme trajanja ove mjere, jer po ocjeni ovog suda, postoji opasnost da će upravljajući prijevoznim sredstvom ponovo učiniti takvo krivično djelo, imajući u vidu okolnosti predmetne saobraćajne nezgode i brojnost i kontinuitet učinjenih saobraćajnih prekršaja o kojima je prethodno bilo riječi.

Sud je temeljem člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećenu porodicu O.J. sa imovinskopравnim zahtjevom uputio na parnični postupak, jer podaci o vrsti i visini imovinsko pravnog zahtjeva nisu bili podobni za presuđenje, budući da se otac oštećene, svjedok O.D., iako je u iskazu tražio naknadu štete, nije izjasnio o visini iste.

Naposlijetku, sud je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženog obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka o čijoj će se visini u smislu člana 200. stav 2. istog zakona, donijeti posebno rješenje. Naime, optuženi je izjavio da je zaposlen i da je vlasnik pekare, pa dakle ostvaruje prihode po tom osnovu, zbog čega je sud stava da plaćanjem troškova krivičnog postupka pred ovim sudom, neće biti dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog niti članova njegove porodice koje je po zakonu dužan da izdržava.

Zapisničar
Herić Senka,s.r.

Predsjednik vijeća
Pavlović Slavko,s.r.